

KATRINA & ZANKOU

Anna Koroleva | lostris.net

Úvod do života v Halliwell manor

Říká se, že láska je čarodějka – lidé, kteří opravdu milovali, se o tom přesvědčili. Otevírá nejen srdce, ale i mysl, a přináší onu pravdu, která osvobozuje. Skutečná láska dovede člověka vyrvat z osidel samotného pekla – a to nejen toho romantického, plného kouře a plamenů, ale i všedního, šedého a nenápadného, které ovládá zaslepené lidi odtržené od jejich božské podstaty a jehož nástrojem je lež. Pro živou bytost je přirozené milovat a být milován; kde není láska, není ani život.

Bez ohledu na to, jaký člověk je a co dělá teď, jednou byl stvořen silou lásky. Ta jediná mu může vrátit svobodu a vládu nad vlastním životem. Jestliže člověk nevěří lásce, podléhá lži, strachu a rozkladu.

Tohle všechno Katrina věděla a cítila silně ve svém srdci. Její matkou byla Phoebe, nejsrdečnější z Čarodějek, a otcem samotný posel lásky, Kupid. Narodila se milována a milující a jako taková byla i vychovávána. Láska byla pro ni výchozím bodem ve všech oblastech života – věděla, že z lásky vychází její moc. Přesto všechno pokračovala v dědičném rodinném poslání boje proti démonům, přednostně však proto, že oni bojovali s ní; vyhledávali ji, její rodinu, její bratrance a sestřenice, dokonce i její rodiče, tety a strýce, její přátele a známé a snažili se je sprovodit ze světa. Svým způsobem se jí to přičilo, ale udělala by cokoli, aby ochránila své blízké a spoustu nevinných lidí navíc.

Od svých osmnácti, kdy začala její osobní válka se zlem, bydlela v Halliwellovic rezidenci se svými bratrance, Chrisem a Wyattem. Všichni starší i mladší rodinní příslušníci z domu pro vlastní bezpečí odešli, ale byli nápomocni, kdykoli jich byla potřeba. Kniha Stínů stále tloustla novými informacemi, demony a zaklínadly a seznam zničených démonů se prodlužoval. Přestože byla nejmladší, byla Katrina paní domu, neboť v tradici Halliwellů byla vždy hlavní žena-čarodějka a Katrinina prababička by ani nedovolila, aby to bylo jinak, přestože se svými potomky mohla jednat už jen jako duch. Za ty čtyři roky si však dokázala sama vydobýt respekt obou svých bratranců i zbytku rodiny; byla silná, houževnatá, autoritativní – a když na to přišlo, uměla být i hrdá a panovačná.

Občas si říkala, že ani nebyla stavěná na zabíjení četných zástupců podsvětní organizace páchání zla. Měla dar předtuch, empatie a uměla levitovat jako její matka a byla zvláště dobrá, když šlo o to vyřešit něčí problém se vztahy nebo dát nějaké dva lidi dohromady. Do vínku jí nebyla dána žádná palebná moc a Katrina věděla, že to bylo dobře, protože její složitá povaha se občas dokázala hněvat tak, že by si zbořila na hlavu celý dům, kdyby to dokázala. Dobře si uvědomovala, že by pak mohla být ohromnou zkárou podsvětí, ale i sama sobě. Se svou temnou stránkou už měla tu čest se důvěrně seznámit.

Právě teď se s bratrance chystala na další demony. Absenci palebné síly kompenzovala tím, že se naučila vařit velmi účinné lektvary, které fungovaly skoro stejně dobře. Zazátkovala poslední lahvičku a bezmyšlenkovitě si povzdechla.

„Děje se něco, Rí?“ vzhlédl Wyatt od Knihy, ze které právě u kuchyňského stolu opisoval ničivé kouzlo.

„Ale ne,“ povzdechla si znovu. „Obvyklé starosti. Výčitky svědomí. A tak.“

„Aha,“ pousmál se chápavě Wyatt. „Nevím, proč se tím vlastně tolik stresuješ. Démony... dobrá, alespoň většinu démonů nikdo nenutil, aby byli zlí. Vybrali si to sami, nebo přinejmenším poslouchali hlas své přirozenosti. Nemůžeš za nimi jen tak jít a říct jim, aby se toho vzdali, začali se pravidelně mýt a chodit do kostela, nebo něco takového. Nemůžeš někomu pomáhat proti jeho vůli, to víš.“

„Ale jistě, že ano. Jde jen o to, že neměli moc šancí si vybrat. Víš, co tím chci říct? Nikdo k nim nepřišel s tím, že si můžou zvolit stranu. Možná se prostě vzdali, jen proto, že neviděli východisko, netušili, že vůbec *existuje* taková možnost jako nenásledovat své rodiče, učitele a svůj druh.“

„Tak už to holt na světě funguje. Málokdo si to vůbec uvědomuje. Ty jsi jiná, vnímáš svět jako jeden velký pytel plný možností, ale oni... Prostě, ne každý vidí tak daleko jako ty. A my tu nejsme od toho, abychom opravovali svět, maličká,“ vstal od své práce, přešel k ní a objal ji. „Měla by ses trochu radovat. Jít na diskotéku, nakupovat, nebo si s někým vyjít do kina, na procházku, na oběd. Vždyť tu už tři roky jen tak sedíš, válčíš se zlem a děláš si vrásky.“

„Máš pravdu,“ pokrčila rameny. „Když já prostě... Mám pocit, že bych měla něco udělat. Koneckonců, mám v sobě kus Kupida, ráda vidím spíš lásku než nenávisť a poslední dobou jsem viděla mnohem víc toho druhého... Nelíbí se mi to.“

„Třeba je to tím, že se na to špatně díváš. Nenecháváš démony za dveřmi, jakmile je s nimi konec, zveš je dál, večeríš s nimi, usínáš s nimi a taky se s nimi budíš. Zlo je tam, kde ho vidíš, zlato. Mysli na to. Nech chvíli svět, aby si dělal, co má dělat, a využij každé volné chvíle k zábavě a odpočinku. Moc dřeš, to nikdy není nejlepší nápad. Věř mi – bude ti líp, když se soustředíš na ty hezké věci a ty zlé si nebudeš tolik brát k srdci.“

Katrina si naposledy povzdechla.

„Moc se podobáš svému tátovi,“ usmála se. „Ten mě taky vždycky uměl přimět vidět věci v hezčích barvách, když jsem byla malá. Děkuju.“

„Není zač,“ pohládl ji Wyatt po vlasech. „Už máš ten lektvar? Prima. Kde je Chris?“

„Tady, lidi,“ ozval se Chrisův hlas a jeho majitel vzápětí vstoupil do kuchyně. „Copak? Zase krizička, Rí?“

„To víš,“ pousmála se. „Stává se.“

„Už dobrý?“

„Jo, tvůj bratr na mě právě použil svůj dar vemlouvavosti,“ šťouchla do Wyatta. „Dobrá, tak se připravme. Počítám, že tu budou každou chvíli.“

Rozmístili se po obývacím pokoji, jak nejlépe mohli, a ztichli v očekávání. Jako na zvanou se v místnosti objevili čtyři démoni. Nečekali, až se jich někdo zeptá, co tam dělají, a rovnou pálili po trojici čarodějů. Katrina se ohnivé kouli hbitě vyhnula a v odpověď po démonovi hodila lektvar. Wyatt a Chris rány protivníků odrazili a poslali je zpět k majitelům, kteří shořeli stejně jako ten zasažený lektvarem. Poslední démon se rozhlédl a po krátkém okamžiku, kdy zvažoval své možnosti, se přemístil pryč.

„No, tak to bychom měli,“ řekla Katrina. „Přišlo mi to podezřele snadné, vám ne?“

„Jo,“ založil si Chris paže na hrudi. „Ten poslední zdrhnul moc rychle. Mám dojem, že je poslali jako obětní beránky.“

„Zajímalo by mě, co chystají dál,“ přidal se Wyatt.

„No, odtud to asi nezjistíme. Pojďme za nimi.“

„Může to být past.“

„Takových už bylo,“ pozvedla obočí Katrina. „Připravíme se na to. A jestliže to není past, můžeme si v tichosti vyposlechnout jejich plány, aniž jim dáme vědět, že tam jsme, ne?“

„Fajn, zkusme to.“

„Dojdu si pro další lahvičky s lektvarem.“

Zdalo se, že jeskyně, do které se přemístili, neskýtá žádné nebezpečí. Když se přiblížili k jednomu z východů, odkud se ozývaly hlasy, zjistili, co démony zaměstnávalo.

Jakýsi stařík v kápi máchal holí nad jakýmsi seříznutým stalagmitem a vyvolával slova zaklínadla v latině. V modravém světle tam rotovaly kousky... *čehosi*. Když kmet dokončil svůj rituál, světlo zhaslo a ony částičky vylétly ven, obkroužily prostor plný démonů a shlukly se na druhém konci jeskyně v temnou postavu. Když se znovuzrozený démon otočil, oheň uprostřed najednou vyplázl své plameny vysoko do vzduchu; ozářil tak drsnou, svým způsobem smyslnou tvář.

Jeho pohled neomylně spočinul na trojici, která se tiše schovávala za kusem skály a přihlížela. Jeho oči se zastavily u těch Katrininých a démon se usmál. Katrina popadla bratrance za ruce a oni se rychle přemístili zpátky domů.

„Myslíte, že měli v úmyslu před námi skrýt, že vypustili nějakého mocného démona?“ nadhodil Chris, když byli zpět v bezpečí obývacího pokoje.

„Rozhodně to tak vypadalo,“ přikývl Wyatt. „Asi chtěli mít jistotu, že je nevyrušíme a nezhatíme jim plány.“

„Ale co s ním teď?“

„Co já vím? Zkusíme prolistovat Knihu stínů. Jestli něco najdeme, můžeme ho vyhledat a pokusit se ho zničit.“

„Já myslím, že za námi brzy přijde sám,“ ozvala se Katrina a její hlas zněl dutě. „Viděla jsem, jak se tvářil... Takový výraz jsem naposledy spatřila na Zdrojově zohyzděném obličejí, když jsme byli na výletě v minulosti. Chystal se zrovna zabít naše matky a měl pocit, že má vyhráno. Tenhle démon bude přinejmenším stejně mocný.“

Na chvíli zavládlo ticho. Pak se ozval Wyatt.

„Jsi v pořádku, zlato? Vypadáš trochu otřesená.“

„Já nevím... Jen jsem... cítila jeho sebejistotu. Byla skoro... skoro dobrá. Jako bych potkala jen dalšího obyčejného člověka, který je si jen naprosto jistý sám sebou. Bylo to vážně divné. Vlastně ani nevím, co cítím sama...“

Wyatt si vyměnil pohled s Chrisem. Mlčky se shodli na tom, že jejich sestřenice si od démonů potřebuje odpočinout.

„Poslyš, Rí,“ objal ji Chris kolem ramen, „asi před půlhodinou se tu stavoval ten hoch odvedle, jestli by sis někam nevyšla, ale zrovna jsme se chystali na střet, takže jsem mu řekl, ať se staví jindy. Co kdybys mu zavolala a zašli byste si na pizzu?“

„Nemusíš se mnou mluvit jako s malým dítětem,“ nakrčila nos. „Půjdu se chvíli věnovat sama sobě. Myslím, že chybím svému boxovacímu panákovi.“

S těmito slovy se odebrala do zimní zahrady.

„Tohle se mi nelíbí,“ povzdechl si tiše Wyatt. „Předevčírem mi vyprávěla, jak se jí zdálo o tom, že je zavřená v kleci a kolem chodí démoni, straší ji a chechtají se tomu. Začínám mít dojem, že z toho blázní. A jestli si brzy neodpočine a nepřestane si dělat těžkou hlavu, bude nebezpečná sama sobě. Znáš ji – víš, jak umí vyvádět, když je rozčilená nebo frustrovaná.“

„Jo, štěstí že nemá palebnou moc,“ přikývl Chris s neveselým úsměvem. „Ale víš, co je sranda? Že mi to nedávno říkala sama. Myslím, že si dobře uvědomuje, jaká je. Ovládá se a jde jí to moc dobře. Je silná a dobrá.“

„Já vím, já vím,“ přikyvoval Wyatt. „Jenže... co když toho na ni začne být opravdu moc? Nevěřím, že by zranila někoho ze svého okolí, žádného nevinného a tím méně svoji rodinu. Ale ona sama je uvnitř hrozně zranitelná, i když to za nic na světě nepřizná. Ta její temná stránka by se mohla obrátit proti ní a zničit ji.“

Ponořili se to tíživého ticha. Nakonec ho prolomil Chris.

„Proti tomu moc nezmůžeme, jestli se to stane. Ale měli bychom udělat všechno pro to, aby k tomu vůbec nedošlo. Zajdu za strejdou Coopem a zeptám se ho, jak nejlíp bychom jí mohli pomoci. Myslím, že potřebuje prostor, kde by mohla vybíjet všechno špatný – a taky ucho, které by si vyposlechlo ten zbytek. Ostatně, od toho bychom tu měli být my.“

„Máš pravdu. Já zatím pohledám v Knize něco o tom démonovi, kterého jsme právě viděli vstát z mrtvých.“

Rí se má fajn

Kdyby byl boxovací panák živým člověkem, jistě by už utrpěl četná zranění, než se Katrina konečně vyčerpala. Svezla se na pohovku poblíž, lehla si a nechala na sebe působit ticho, které okolo vládlo.

Věděla, že navzdory svému magickému dědictví má problémy s láskou – ostatně je běžné, že člověk, který pomáhá ostatním, sám sobě často pomoci nedovede. Opravdu se snažila s tím něco udělat. Jenže každý mladík, který jí zastoupil cestu s tím, že by ji někam pozval, se ukázal jako těžce nevyhovující. Ať už byl ohromně milý, nenapodobitelně hodný, nedosažitelně chápavý nebo impozantně hezký, nezaujal ji. Tušila, že je to v ní.

Nechápala, proč se celá její rodina tak strachuje tím, že s nikým nechodí. Jako by soudili stav jejího duševního zdraví jen na základě faktu, že odmítala všechny ty nezáživné chlapečky, kteří se jí nachomýtli poblíž, a naopak nezajímala ty muže, jenž padli do oka jí. Bylo jí teprve jednadvacet a jakýmsi objektivním pohledem neshledávala vůbec nic divného na tom, že ještě není vdaná, nebo přinejmenším zasnoubená. To se stávalo děvčatům v minulém tisíciletí.

Uvnitř však moc dobře věděla, jak moc touží po lásce. Prakticky nic jí v životě nechybělo – měla milujícího otce a dva skvělé strýce navrch a k tomu dva báječné bratrance a všichni jí věnovali spoustu péče. Jenže to prostě nebylo ono... Otcové zestárnou a zemřou, sourozenci si najdou své rodiny a ona zůstane sama jako kůl v plotě a ještě si bude připadat trapně, že se všem těm rodinám vtírá do života, kdyby měla žít poblíž některé z nich. Ta představa jí naháněla husí kůži a co hůř – srdce jí při tom bolelo tak, jako by se mělo v příštím okamžiku rozervat.

V lepších okamžicích si s oblibou říkala, že čeká na něco opravdu velkého. Mohla to být docela dobře pravda, protože všechny ženy o generaci před ní potkaly báječné muže. Ale dokud se to nestalo, měla v těch temných chvilkách tendenci tomu nevěřit a vzdávat se naděje.

To byl základní problém, který nikdo kromě ní neviděl. Občas se o tom snažila mluvit s matkou, ale ta se vždycky usmála, objala ji a řekla, že je si jistá tím, že si Katrina nemusí dělat starosti a lásku si jistě najde. Prý aby se podívala na ni, na svou mámu, ta taky udělala v životě hodně chyb, zvolila mnoho nesprávných mužů, ale nakonec došla svého štěstí. A Katrina věděla, že by to neměla řešit a strachovat se tím – ale někdy to prostě nešlo.

Našla toho boxovacího panáka na půdě; kdysi patřil její matce. Katrina se na něm trénovala nejen kvůli démonům, ale i aby někde vybila rostoucí frustraci. Wyatt a Chris totiž randili každou chvíli a jí to přišlo nefér. Ne že by jim to nepřála, ale připadala si mírně podvedená. Táta jí s oblibou říkal, že je srdečná a plná lásky po mámě (jako by on, Cupid, takový nebyl), a Katrina se pak cítila tím hůř, když zůstávala celé večery a noci v domě sama, protože její daleko střízlivější a realističtější bratrance trávili čas láskou.

Nedávno se ale rozhodla bojovat. Kdysi si myslela, že se má ráda, ale došlo jí, že to není pravda, když opět narazila na muže, který jí bral dech, a uvědomila si, jak hloupě a ponížene se kvůli němu chová. Kromě kick-boxu teď trénovala i autosugesci, kterou si našla v jedné příhodné knížce. Neúnavně si opakovala své malé mantry o sebelásce a cítila, že to zabírá. K jejímu překvapení se však nedostavilo to, co očekávala – totiž zástup báječných nápadníků za dveřmi – ale naopak se jimi přestala zaobírat. Jako by je

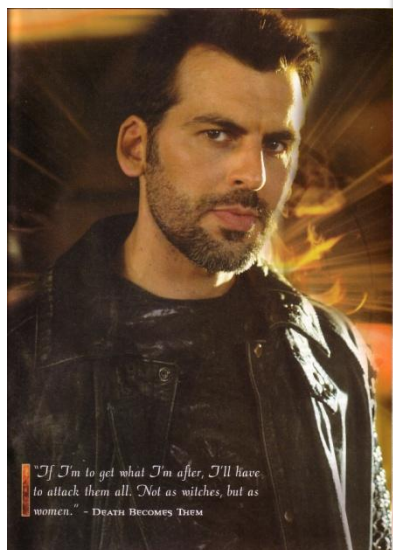
najednou úplně přestala potřebovat. Jistě, stále snila o tom Pravém a podobně, ale upustila od toho neustále se upínat ke každému muži, který se na ni jen podíval. Bylo to osvěžující.

Zdálo se však, že právě tohle bratrancům dělá starosti. Dřív měli pocit, že Katrina alespoň trochu randí, když poskakovala domem jako hopík, šťastná při pomýšlení na jednoho z těch typů nehodných její pozornosti. Teď se však přestala zajímat i o ně. Málokdy chodila ven a místo toho se věnovala bojovým sportům, tanci, umění, ručním pracím a vaření. Ani jeden z bratrů nic neřekl, ale viděla jim na očích, že se o ni strachují.

„Poslyš, Rí, mám toho démona,“ ozval se Wyatt z kuchyně a přišel se i s Knihou posadil vedle jejího bezvládného těla.

„Bezva,“ hlesla. „Nějaký pološílený zákeřák, co?“

„To nevím,“ zasmál se Wyatt. Zvedl Knihu do vzduchu a nastavil jí před obličej dvě plné stránky textu a docela povedený portrét.

„Páni,“ ocenila. „Je to fakt fešák.“

Wyatt mlčky zdvihl jedno obočí. Katrina se rozesmála.

„No co? Nemůžu ocenit hezkého chlapa? Víím, že je to démon, vážně, viděla jsem ho na vlastní oči, stejně jako ty.“

„Vždyť nic neříkám,“ ošil se Wyatt.

„Nemusel jsi,“ ohrnula Katrina ret. Namáhavě se vytáhla do sedu. „Tak ukaž,“ vzala si od něho Knihu. „Zankou. Velice mocný démon, nebezpečnější o to, že se o své oběti důkladně zajímá ze všech úhlů pohledu, dokud si není jistý, že je dokonale zná a ví, jak budou reagovat. Jeho zákeřnost spočívá v tom, že svou energii soustřeďuje velice opatrně; umí ovládat své démonické sklony k nekontrolovatelným záchvatům hněvu, dokáže se zdržet malých vítězství, aby dosáhl velkého, a přibližuje se k obětem pomalu a nenápadně, skoro až citlivě. Zdroj ho kdysi uvěznil, protože se bál jeho síly, v časech nouze ho však někteří nižší démoni osvobodili. Byl zničen spolu se Stínem, když se ho pokusil sám ovládnout, existuje však možnost, že se vrátí. Hmm, já to tušila už ve chvíli, kdy se na mě usmál.“

„Zřejmě se dokázal vrátit do svého vězení a zůstat tak naživu, dokud ho někdo nevysvobodí. A to jsme právě viděli,“ dodal Wyatt.

„Paráda. A teď se budeme muset dívat, jak kolem nás spřádá pavučiny, dokud nepřijdeme na to, jak se ho zbavit. Povídám ti, něco mi říká, že vypořádat se s tímhle panáčkem nás bude stát hodně sil...“

„Věřím ti, vždyť víš, že se na tvoje předtuchy vždy spoléháme,“ usmál se.

„Ale tohle nebyla předtucha, zlato,“ zavrtěla hlavou. „Je to... skoro jistota. Jako bych s ním někdy měla co dočinění. Nepovídal nám o něm někdo z rodiny? Mám totiž dojem, že to jméno neslyším poprvé.“

„Můžeme se zeptat.“

Zankou

„Cože?!“ To byla reakce Phoebe, když se jí dcera zeptala, jestli neví něco o démonovi, kterého shodou okolností viděla se znovuzrodit. „Zankou je zpátky?“

„Takže ho znáš, vid’?“ ožila Katrina. „Myslela jsem si to. On nás tam totiž tak trochu přistihl; nevím jak, ale jako by věděl, že tam jsme, a díval se rovnou na nás. Díval se mi do očí, mamí, jako by mi chtěl říct, abych se už loučila se životem. Počítám, že to vy jste do Knihy přidaly ten popis a obrázek, že?“

„Ano, to jsme byly my,“ hlesla Phoebe a posadila se. Katrina si sedla vedle ní. „Právě pro takovýhle případ.“

„Co od něj můžeme očekávat?“

„Úskoky,“ pokrčila rameny Phoebe. „Je velice chytrý. Chytřejší, než jsme si myslely, a rozhodně důvtipnější než démoni, se kterými jsme se kdy setkali. Je skoro... lidský.“

„To je ono! To je to slovo!“ vyjekla Katrina. „Měla jsem z něj takový divný pocit, ale nedokázala jsem to vyjádřit, ale teď jsi na to kápła.“

„A to je právě ten problém, Rí. Ani Zdroj nedokázal být tak vynalézavý, ale Zankou... skoro jako kdyby nám opravdu rozuměl, a to pak používal proti nám. Bylo to vážně o fous, pokud se pamatuju.“

„Hm,“ zamručela zamyšleně Katrina. „Takže teď asi bude ještě těžší se ho zbavit, když nemáme žádný Stín, který by ho mohl vzít do hrobu s sebou.“

„Asi ano,“ uznala Phoebe. „Ale jistě najdete řešení. Kdyby něco, jsme tu pro vás, kdykoli vám rádi pomůžeme. Teď se ale zatím není čeho bát – bude potřebovat čas, aby vás poznal a připravil se na vás. Vy byste zatím mohli poznat jeho a třeba přijdete na způsob, jak ho zničit.“

Katrina přikývla a uvelebila se na pohovce.

„Kde je táta?“

„Našel si práci,“ usmála se Phoebe. „Přestože byl trpělivější než kterýkoli muž, s jakým jsem kdy byla, nakonec se mu zajedlo, že jsem já jediná, kdo pracuje. Když jsi z domu i ty, nemá tu co dělat a komu se věnovat. Takže prostě šel do nejbližšího pečovatelského ústavu a začal pracovat. Teď má zrovna noční, odešel před hodinou.“

„Páni. Jsem ráda za něj i za ten ústav. Neznám mnoho lidí s větším smyslem pro pomoc druhým, než je on.“

„Je to zlato,“ přikývla. Katrina se na mámu usmála a objala ji.

„Tak já musím běžet,“ řekla pak. „Měla bych si o Zankouovi zjistit co nejvíc před jeho prvním útokem. Mám z toho opravdu špatný pocit.“

„Co jsi zjistila?“ otázal se Wyatt, když se s Katrinou sešli doma.

„Víceméně to, co jsme už věděli. Máma mi jen potvrdila můj pocit – Zankou opravdu postrádá onu drobnou, ale většinou smrtelnou démonickou slabost, totiž neúctu k lidskosti. Snaží se přemýšlet jako my. Napadlo mě... Ale ne, to by asi naši už dávno věděli. Co jsi zjistil ty?“

„No, jak říkáš, máma zdůrazňovala, že se choval jinak, jaksi obratněji než jiní démoni. Jak vidím, budeme muset zapracovat na tom, abychom našli jeho slabosti dřív, než on najde naše.“

„Máš pravdu,“ povzdechla si Katrina. „Kde je Chris?“

„Ehm,“ začal Wyatt, ale pak se zamračil. „Ani nevím. Šel za tvým tátou, ale už by měl být dávno zpátky.“

„Čau lidi, pardon, trochu jsem se zakecal se strejdou Coopem,“ ozvalo se vedle nich a objevil se Chris. „Vzal mě k sobě do práce. Víš, že pracuje?“ obrátil se na Katrinu.

„Jo, už to vím, byla jsem za mámou. Proč jsi vůbec byl za mým otcem?“

Chris vrhl nejistý pohled na Wyatta, který se zatvářil mírně provinile.

„No, měli jsme o tebe trochu strach, tak jsem se ho byl zeptat, jestli jsi v pohodě.“

Katrina měla chvilku chuť se naštvat, ale pak si uvědomila, že bratřenci mají pouze sklony o ni pečovat, protože ji milují. Povzdechla si.

„Jste hodní, fakt, ale já nepotřebuju psychoanalýzu. Co ti říkal?“

„Musím říct, že se u toho především shovívavě usmíval, což mě trochu znervózňovalo, ale aspoň se mi ulevilo ohledně tvého duševního zdraví. Řekl, že prostě hledáš sama sebe. A že není špatné, když nerandíš, protože není psáno, že člověk musí hned od plnoletosti začít potkávat lidi, se kterými si rád vyjde. Taky říkal, že jsi tvrdohlavá a potřebuješ se poučit z vlastních chyb, takže i kdybychom se ti pokusili pomoci, neměli bychom moc šancí,“ usmál se nakonec.

„Prima,“ oplatila mu Katrina. „To vystihl přesně. Ono jeden z problémů bude i to, že Halliwellic klan vychoval příliš kvalitní druh mužů, a tak je těžké se spokojit s něčím, co není tak dobré,“ štouchla do obou bratrů. „Tak ty si zas na oplátku poslechni, co jsme se dozvěděli o našem přítelíčkově Zankouovi...“

Nejslabší článek

Katrina tušila, že bylo příliš pozdě, když konečně objevili toho chameleona, který slídlil po domě. Nevšimli si té lampy, která nenápadně stála v obýváku, hrnce navíc v kuchyni, ani těch drobností, které se pravidelně začaly povalovat v jejich ložnicích. Katrina však měla čím dál silnější špatný pocit, když byl démon právě ve stejné místnosti jako ona, a nakonec jí to došlo, když se konečně pořádně podívala na onu lampu v obýváku a uvědomila si, že si nepamatuje, jak se tam dostala.

Pokusila se na sobě nedat nic znát a jako by nic se přesunula do kuchyně za bratrance, protože ho sama nemohla zničit, ale když se všichni nezávazně tlachaje stejně pomalým krokem vrátili, zjistili, že lampa zmizela.

„Sakra,“ ulevil si Wyatt. „Musel to být chameleon. Kdoví jak dlouho už nás tu sledoval. Může vědět cokoli – a opravte mě, jestli se mýlím, ale tipl bych si, že právě teď to běžel vysypat Zankouovi.“

„Měla jsem dojem, že se mi podařilo nedat na sobě znát nejmenší podezření, jakmile mi to došlo,“ posteskla si Katrina. „Jak na to tak rychle přišel?“

„Možná vzal roha pro sichr,“ konejšil ji Chris. „Stačilo, že ses na tu lampu pořádně podívala, a musel vědět, že nebude trvat dlouho a dojde ti to. Asi nechtěl riskovat.“

„Hm, odkdy jsou démoni tak zdrženliví?“ protáhl Wyatt.

„Od té doby, co je vede Zankou,“ řekla tiše Katrina. „Myslím, že v nejbližší době můžeme očekávat ofenzívu. Jestliže má dost informací, pochybuju, že bude čekat dlouho.“

„Máš pravdu,“ přikývl Chris. „Musí být pěkně žhavý po pomstě, když to byly naše matky, kdo ho poslal do zapomnění – nebo to tedy aspoň měly v úmyslu.“

„Musíme najít nějaký způsob, jak ho sprovodit ze světa dřív, než se jemu podaří z něj smazat nás...“

Opravdu dlouho nečekali. Kouzlo, na kterém Wyatt pracoval, však bylo hotové a měli zásobu těch nejsilnějších lektvarů, jaké Katrina dokázala uvařit. Ohledně lektvarů se však soustředili spíš na to, aby Zankoua dokázali pozastavit na tak dlouho, aby to kouzlo vůbec mohli vyslovit.

Čerstvě z rána zastihli v zimní zahradě trojici démonů – zdálo se, že něco hledají. Katrina si nesla knížku a čaj, aby si chvíli četla na gauči, a cestu jí zastoupil démon. V tom okamžiku vypadal stejně překvapený, jako byla ona, ale vzpamatoval se rychle a udeřil ji hřbetem masité ruky. Odlétla stranou a uhočila se hlavou o hranu futek, hrnek se rozbil a čaj se rozlil všude po podlaze. Vzápětí do místnosti vrazil Chris vyburcovaný jejím výkřikem a srazil démona dobře mířeným bleskem. Druhými dveřmi dorazil Wyatt a přerazil dalšímu démonovi o hlavu lampu, kterou sebral cestou. Dva zbylí démoni však prchli a nechali bezvědomého druha na pospas osudu.

„Kam sakra šli?“ zařval Chris. „To se mi snad zdá, ti démoni jako by pořád jen odváděli pozornost.“

Wyatt se mezitím sklonil ke Katrině a zhojil jí ránu na hlavě. Trhla sebou a probrala se. Wyatt jí pomohl na nohy.

„Co tu dělá tenhle ten?“ ukázala na ležící tělo.

„Jeho kamarádíci ho tu zapomněli,“ informoval Chris. „Zajímalo by mě proč. Totiž mám na mysli, jestli to byla obvyklá démonická bezpáteřnost, nebo účel.“

„Co takhle se zeptat?“ pozvedl Wyatt obočí a šfouchl do démona špičkou boty.

„Mluv!“ hodila Katrina další lektvar a démon se zasmíval v agónii. Ze rtů mu však unikaly jen bolestné a vzteklé steny. „Ty nevíš, co je pro tebe dobré, že? Užíváš si to?“ Hodila po něm další lahvičku a tekutina na jeho oblečení zasyčela, když se démon prohnul.

„Rí,“ začal opatrně Wyatt, který ji pozoroval s mírnými obavami.

„Doma tě nenaučili mluvit?!“ vrčela Katrina a znovu démona zasypala lektvary, až zaúpěl.

„Rí, dost,“ chytil ji za ruku, když chtěla mrštit poslední zbylou lahvičkou. „On to neví.“

„Jak to můžeš vědět?“ odsekla.

„Protože to z něj taháš už půl hodiny a on celou dobu křičí, že mu nikdo neřekl, proč sem má jít,“ odpověděl pomalu Wyatt. „Nemyslíš, že takový pěšák by už to dávno vyklopil, kdyby to věděl?“

Zdálo se, že se mu podařilo jí vnutit trochu přičetnosti. Uvolnila se.

„Jasně. Promiň.“ Spustila ruku. Wyatt kopl stranou jeden z krystalů, který věznil démona, a ten rychle zmizel, vděčný za to, že výslech převzal někdo jiný. Katrina sklesla.

„Promiň,“ zopakovala a posadila se na schůdek ve výklenku půdy. „Nejsem ve své kůži. Chci toho bastarda dostat a vážně nevím, proč na to tak tlačím. Jako by mi docházel čas...“

„Klid, Rí,“ posadil se k ní Chris. „My ho dostanem.“

„Mám dojem, že je toho na tebe moc,“ sedl si Wyatt z druhé strany.

„To je prostě tím, že... Pořád vidím jeho oči, jak se na mě tehdy zadíval. Zdá se mi o nich, zdá se mi o tom, že se na mě významně usmívá, jako by mě už viděl mrtvou a mou rodinu rozvrácenou. Nemůžu na to zapomenout, jako by se mi ten pohled vryl do sítnice.“

„To je divné,“ zamračil se Wyatt. „Když o tom tak mluvíš, přijde mi, jako bys s ním byla nějak mentálně spojená – přitom si nedokážu představit, kdy a jak by se to mohlo stát.“

„To je fuk,“ mávla rukou a vstala. „Jdu si na chvilku lehnout a pak jdu strávit prima čas se svým bohovacím panákem. A víte co? Možná vezmu na oběd toho kluka, co se mi tak dlouho vtírá do přízně. Třeba přijdu na jiné myšlenky.“

Zamířila ke dveřím, ale cestou zakopla o krystal. Povzdechla si a zvedla ho, aby ho uklidila, ale v tu chvíli se dostavilo vidění. Prudce se nadechla a předtucha ji vtáhla do sebe.

Když se vynořila, oba bratři byli na nohou.

„Co jsi viděla?“

„Musíme něco podniknout,“ zalapala po dechu. „Půjde po tobě, Wyatte. Právě jsem tě viděla zemřít. Víš co to znamená?“

„Že je opravdu velice mazaný – nebo silnější než já.“

„Hodně zlý,“ hlesl Chris s tváří zrůzněnou nejistotou. „Sakra, brácha, ještě jsem nepotkal nikoho, kdo by byl silnější než ty.“

„Ne, nesmíme to vzdát,“ potřásla Katrina hlavou. „To, co jsem viděla, se nestane, jestliže mu nedáme příležitost nás přechytračit. Napadl tě v zimní zahradě, když jsi byl sám – díval ses na televizi a neslyšel jsi ho přicházet. Prostě tam nesmíš vkročit, jestliže nebudeme s tebou, jasné? Zatím se připravíme. Máme ještě spoustu času.“

Katrina si připravila kotel na lektvar a s Chrisem se pustila do vaření, zatímco Wyatt se snažil napsat co nejsilnější a zároveň nejkratší kouzlo, které by očekávaného démona alespoň na chvíli vyřadilo z provozu. Brzy se však ukázalo, že Zankouovy plány měly úplně jiný směr.

Rodina zapoměla říct svým potomkům o jedné z nejdůležitějších schopnostech, jimiž Zankou vládl – o daru vidění kamkoli do přítomnosti, kdykoli si pán žádal. Proto přesně věděl, kdy má provést útok, a proto také dokázal, aby Katrina měla předtuchu, která se skutečnými Zankouovými záměry neměla nic společného. To vše se dozvěděli až potom.

Nebyli ani v půlce práce, když je zničehonic obklíčila smečka démonů středních kategorií. Katrina stála u police, odkud brala lahvičky na lektvary, Chris stál k nejbližším démonům zády a míchal směs v kotli a Wyatt lovil pod křeslem tužku, která mu upadla. Mohl to být celkem rychlý konec Čarodějů, kdyby Katrinu nepřepadl onen známý neurčitý pocit ohrožení. Otočila se a vykřikla. Chris se obrátil a zkušeně jednoho z démonů vzal paličkou od hmoždíře, Wyatt vykryl první rány svým magickým štítem, ale tím se zaměstnali natolik, že nemohli být nápomocni Katrině, ke které bezprostředně zamířil Zankou.

Kdyby na ni zaútočil kterýkoli jiný z přítomných démonů, byla by si poradila. Kick-box s dopomocí levitace byl její silnou stránkou, ale také většinou jedinou možností, jak útočit. Nyní si však byla ztraceně jistá, že by mnohem spíš ublížila sama sobě, kdyby se pokusila udeřit Zankoua, a neměla po ruce nic než hrst prázdných skleněných lahviček. Pomocí empatie se sice dokázala napojit na protivníkovu schopnost vrhat ohnivé koule a podobnou municí, ale obvykle jen v okamžiku, kdy ji vytvořil, protože démoni nemívají emoce, které by se daly spolehlivě využít. Začala ustupovat. Hmátla za sebe a ucítila pod prsty nádobku s lektvarem. V naději, že to alespoň něčemu pomůže, ji po démonovi mrštila. Ani ho to nezpomalilo.

„Jak snadno jsi uvěřila té nastrčené předtuše, Rí,“ pousmál se. „Čekal jsem od tebe víc prozíravosti; ale ty jsi uvěřila, že bych tak fádním způsobem zaútočil na nejsilnějšího z vás. Já ale nejsem obyčejný a neschopný démon, Rí. Vybral jsem si tebe – bezbrannou měkkošrdatou holku, dceru nejslabší z Čarodějek a *Kupida*,“ vyplivl to jméno s citelným despektem, načež se po ní vrhl.

Katrina se pokusila uhnout, ale byl příliš rychlý a jistý, jeho ruka se jí sevřela kolem hrdla. Narazila zády do zdi a v bláhovém pokusu Zankoua alespoň zpomalit vztáhla ruce před sebe a opřela se mu dlaněmi do hrudi. Něco se však stalo a tomu Katrina vděčila za život.

Dlaně se jí rozzářily měkkým narůžovělým světlem a začaly brnět. Zankou se zarazil a se směsicí úžasu a podezření hleděl střídavě na její ruce a na svou hrud'. Vzápětí ji pustil a o krok poodstoupil. Katrina okamžik nechápala, co se stalo; pak však stáhla ruce k sobě a prohlížela si své dlaně, jako kdyby je viděla poprvé v životě.

Vzpamatovala se až ve chvíli, kdy z údivu vyšel Zankou a napřáhl ruku, ve které svíral athame. Reflexivně semkla víčka a přitiskla se ke stěně v očekávání bolesti rvoucí duši z těla...

...která však nepřišla.

Katrina otevřela oči a opatrně pohlédla na Zankoua. Hleděl na ni a v očích měl divoký pohled; za nimi viděla lítý souboj zrůzněných pocitů a myšlenek. Paži držel na tomtéž místě. V ten moment ho srazil k zemi atomový vír, jež vyslal Wyatt, když měl konečně dost času si všimnout, že se jeho sestřenka dostala do úzkých.

Zankou na ni z podlahy vrhl šokovaný pohled, načež zmizel a vzal s sebou i zbytek tlupy. Wyatt se vrhl ke Katrině.

„Jsi v pořádku?“

„Jo,“ hlesla, stále neschopna plně uchopit právě proběhnuté události. „Jo, myslím, že jo. Nic mi neudělal, stihl se mi jen vysmát.“

„To má teda zatraceně jediný štěstí,“ vrčel Chris, který se sbíral z podlahy poblíž.

„Myslím, že jsem spíš něco udělala já jemu,“ dořekla Katrina celou pravdu.

„Cože?“

Rodinná záležitost

„Vůbec nevím, co to bylo. Nic takového jsem předtím neudělala.“

„Ale zdá se, že ho to přimělo se zarazit, když tě chtěl zabít,“ přemýšlel Chris. „Řekl bych, že ať už se tahle tvoje nová... hm, zářivá schopnost projevuje jakkoli, minimálně jednou už byla užitečná.“

„Stejně, jak mám vědět, jak ji používat, když ani nevím, co dělá?“ potřásla hlavou Katrina.

„Možná by ses měla zeptat rodičů,“ pokrčil rameny Wyatt. „Jestliže nebudou přímo vědět, co je to za sílu, mohli by ti alespoň pomoci na to přijít.“

„Fajn, dobrý nápad.“

„Pořád to ale nevysvětluje, proč zaútočil zrovna na tebe? Totiž, rozuměj, čekal bych, že nás bude chtít sejmout všechny, ale nás dvou jako by si ani nevšiml a nechal to na svých poskocích, ale tebe jako by si chtěl nechat pro sebe. Proč? Co tím chtěl dokázat?“

„No, abych byla upřímná, sám mi to řekl.“ Povzdechla si. „Nejsem si jistá, ale myslím, že mou smrtí chtěl nalomit vás dva. Nejslabší článek v Halliwellovic trojlístku, to byla jeho slova. Nejmladší, holka, bez palebné síly a dokonce bez schopnosti přenášení.“

„Ten parchant řekl něco takového?“ zaškaredil se Chris. „To tě evidentně nezná. Mám dojem, že i je-mu muselo dojít, že tě podcenil – že *nás* podcenil.“

„Má pravdu,“ podpořil bratra Wyatt. „Sebral sice silné demony, kteří se na nás dobře připravili, a věděl přesně, kdy nastane perfektní čas pro útok, ale nečekal, že mu dáš na frak. Všiml jsem si, že tě záměrně odřízl od naší pomoci – ale stejně mu to nevyšlo.“

„To bylo štěstí,“ oponovala Katrina. „Nemohl vědět, že si ta moje nová moc vybere právě tenhle okamžik, aby se projevila, stejně jako jsem to nevěděla já. Kdyby se nic takového nestalo, klidně by mě na místě zabil, cítila jsem to. Neměla jsem jak se bránit proti athame a fyzický boj jsem při pohledu na něj vzdala hned. Věděl, co ode mě může čekat. Ale pak... jako by v něm něco udělalo cvak... a zarazil se. Sice jen na chvíli, ale stačilo to, aby mi to zachránilo krk.“

„Hele, štěstí neštěstí, co si pamatuju z vyprávění rodičů, jejich jediná záchrana často spočívala právě v takových nečekaných věcech, tudíž tě to nečiní o nic méně silnou a nebezpečnou, jasný?“ šfouchl do ní s povzbudivým úsměvem Chris. „Tak se přestaň podceňovat.“

Katrina se na oba vděčně usmála.

„Dík. Já teda půjdu za rodiči a zjistím, co budu moct. Zatím se bavte.“

Coop byl velice potěšen, když slyšel o dceřině nové schopnosti.

„Už mě mnohokrát napadlo, jestli se v tobě nějak projeví něco po mně. Tedy myslím magicky,“ dodal rychle. „To, že jsi zrozena k lásce, jsme s tvou mámou věděli od začátku,“ usmál se.

„Myslíš, že to má něco společného s... eh, kupidovstvím?“ zamračila se Katrina.

„No ano. Já jsem byl pro tohle poslání zvolen na základě svých činů ze smrtelného života, podobně jako světloňoši, a stejně jako Paige, Wyatt a Chris mají světloňošské schopnosti, říkal jsem si, že ty bys mohla mít ty mé.“

„Takže já zdědila schopnosti prstenu svého otce?“ ujišťovala se. „To je pěkně divný.“

Coop se rozesmál.

„Ale ne, ten prsten je jen nástroj, zlato. Ta síla je ve mně, ale s pomocí prstenu ji dokážu ovládat. Ty jsi napůl čarodějka – počítám, že v tobě moje schopnosti trochu zmutovaly a dokážeš je ovládat bez jakýchkoli magických prostředníků. Ještě mi řekni, jak to účinkovalo?“

„Já nevím. Možná to neúčinkovalo. Zankou se pak prostě jen zarazil, když mě chtěl zabít. Jestliže je ale tahle moc nějak spojená s láskou, jak to může fungovat na démony? Totiž jasně, já sama mám svoje teorie, co se jich týče, ale nikdy mě nenapadlo zkoušet na ně jít přes lásku. Zlo nemiluje.“

Coop si zamýšleně promnul bradu.

„Možná že nemiluje... ale ty jako čarodějka můžeš použít sílu lásky proti jejich zlu. Bránit se jí a vlastně i ubližovat – jediné láska může účinně eliminovat zlo. A taky mě napadá... Co když – *co když* – v Zankouovi prostě bylo něco, co se dalo probudit? Pravděpodobně dokážeš otevřít srdce. Otevřít je a vpustit dovnitř světlo, naději a víru. Přimět je, aby cítilo a chtělo cítit lásku. Pro démona to může být bolestivé a velice nebezpečné, jestliže je beznadějně ztracený, ale... co když existují démoni, kteří v sobě mají ten nepatrný kousek dobrého, který jim při velké snaze může pomoci se stát dobrými?“

„Jako Cole,“ hlesla okouzleně Katrina. „Máma přece byla vdaná za démona, který šel do sebe. Jenže on byl napůl člověk...“

„Existuje možnost, že by takových bylo víc i mimo ty zvrácené organizace?“ pozvedl obočí Coop.

Katrina nevidoucně zírала do stolu a zdálo se, že je zcela pohlcena úvahami.

„Zankou musí být napůl člověk,“ zašeptala nakonec. „Napadlo mě to už dřív, ale myslela jsem si, že kdyby to byla pravda, už dávno byste to věděli. Proto je tak nebezpečně lidský. Nic nedokáže být tak vynalézavě kruté jako lidská bytost, v tom je jeho výhoda oproti ostatním démonům. Sakra... Mělo nám to dojít dřív.“ Vyskočila a objala ho. „Tati, ty jsi génius!“

„Proto se dokáže vcítit, proto je tak nepředvídatelný,“ dokončila Katrina přednes o svém objevu. Bratři se na sebe podívali.

„To dává smysl,“ pozvedl obočí Wyatt.

„Dává,“ přikývl Chris. „Začínal jsem si dělat starosti, že na něj nemáme, ale teď vidím ten širší obrázek celé záležitosti a je mi jasný, co jsme předtím přehlédli. Tohle může být jeho zranitelné místo, mohlo by nám to pomoci ho porazit a zničit nadobro.“

„To je ta druhá možnost,“ promluvila opatrně Katrina. „Ale já bych mu dala šanci. Nezabil mě, když mohl, že?“ dodávala rychle, když viděla jejich výrazy. „Jestliže je v něm kus člověka, je přístupný lásce – a to je moje zbraň, no ne? Neříkám, že bych ho nezničila, kdyby to bylo nutné, jen věřím, že každý člověk si zaslouží příležitost projevit svou lidskost, svou schopnost cítit, soucítit, chápat a milovat. Jako vy dva jste napůl světlo, já jsem napůl Kupid, a mým posláním je tudíž částečně i hledat v lidech to dobré, to schopné lásky, a budit to k životu.“

„Podívej, Rí, my víme, že to tak cítíš,“ řekl po chvíli Wyatt, „a že máš víceméně pravdu, ale jestliže znovu zaútočí, neradi bychom, abys pro tohle své poslání zemřela.“

„Já vím, já vím,“ povzdechla si Katrina netrpělivě, „ale copak to nevidíš? Už jednou mě mohl zabít, byl k tomu *takhle blizoučko* a díky tomu, že jsem na něj náhodou namířila dlaně, aniž bych tušila, že se něco stane, to neudělal. Jestliže nebudeme mít jinou možnost, ochotně ho s vámi zničím, ale napřed mu chci dát možnost jít jinou cestou...“

„Co když kvůli tomu promarníš jedinou šanci, jak ho zabít?“ nadhodil tiše Chris. „Vážně ti nemám za zlé, že hledáš v tomhle divném světě dobro a lásku, ale může nás to všechny stát život. Je to démon, Rí.“

„Ale napůl člověk,“ pozvedla Katrina prst. „To je ten háček. Nehodlám jen tak připravit o život někoho, kdo by mohl přinést mnoho dobra. Třeba to tak má být, třeba přežil až do dneška právě proto, aby narazil na nás – aby se mohl vzdát své cesty zla a stát se dobrým člověkem.“

Bratři na ni chvíli zírali pohrouženi v myšlenkách, ale pak se jim na obličejích pomalu objevil úsměv.

„Dokázala bys nechat vyklíčit naději z prosolené půdy,“ řekl Wyatt pobaveně.

„Super,“ vydechla Katrina. „A nemusíte do toho jít se mnou, protože jestli nemám pravdu, asi nebudu mít dost času litovat. Zvládnou to sama.“

„Ne, jsi naše sestřenka a Čarodějka, nenecháme tě v tom samotnou,“ zavrtěl hlavou Chris.

„Jsme nejsilnější spolu, pamatuješ?“ mrkl na ni Wyatt.

„Miluju vás,“ zasmála se Katrina a objala je. „Ale musím si být úplně jistá – chci vypátrat, kdo byli jeho rodiče. Jestliže je opravdu napůl člověk, jednoho z nich bych mohla vyvolat a promluvit si s ním. Chci o něm vědět co nejvíc. Chci vědět, v jakém věku byl obrácen zlu, a potřebuju znát i ty nejmenší detaily z jeho života předtím. Pokud ho mám zachránit, budou se mi hodit všechny páky.“

„Slyš má slova,
slyš mé steny,
duchu mrtvé z druhé strany,
zjev se prosím přede mnou,
překroč propast bezednou.

Duchu Zankouova lidského rodiče, přijď prosím mezi nás!“

Trojice čarodějů stála za stojánkem s knihou a před nimi se rozléhal široký kruh svíček. Když dořekli slova zaklínadla, plamínky svící se protáhly, ale nic jiného se nestalo.

„Je to možné?“ povzdechla si Katrina. „Přitom se zdálo, že se někdo chystá přijít. Proč nepřišel?“

„Možná je to příliš starý duch, nebo třeba nechce být vyvolán,“ mínil Wyatt.

„Zkusme to znovu,“ mávla Katrina rukama. Vyslovili kouzlo podruhé, ale opět se nikdo nezjevil.

„Sakra,“ hlesla Katrina. „Že bych se spletla?“

„Je to možný,“ pokrčil rameny Chris. „To, že pro to mluví spousta věcí, ještě neznamená, že je to pravda... Možná jsme se unáhli.“

„Ale fungovala na něj moje nová schopnost, to by se nestalo, kdyby v něm nebylo nic lidského.“

„Třeba nefungovala, Rí,“ řekl tiše Wyatt a položil jí dlaň na rameno. „Mohl prostě být stejně překvapený jako ty, protože nečekal, že by se něco takového mohlo stát.“

„Máš pravdu,“ přikývla po chvílce smutně, ačkoli v duchu si tím nebyla jistá. „Takže... asi půjdu pracovat na ničivém lektvaru.“

Oba bratři jí chápavě stiskli ruku, načež se Katrina pustila ke dveřím. V tom okamžiku málem vrazila do světlohoše, který se zjevil před ní. Zjistila, že se dívá do tváře pohledné ženě kolem třicítky, která jí velice věrně připomněla Zankoua, přestože její rysy byly mnohem jemnější.

„Někdo se pokoušel mě vyvolat z astrální sféry,“ sdělila jim. „O co jde?“

„Vy jste...“ řekla pomalu Katrina a namířila na ženu nejistý prst, „Zankouova matka?“

Ženě najednou potemněl obličej.

„Proč vás zajímá zrovna tohle? Už pár století jsem ho neviděla. Nedokážu vám říct, jak ho zabít.“

„Ne!“ vyhrkla Katrina. „Totiž, my nevěděli, že jste světlohoš, jinak bychom se nepokoušeli vás vyvolat takhle. Jde o to, že váš... že Zankou byl před nedávnem znovu osvobozen ze svého vězení. My ani nevěděli, že tam je, protože naši rodiče si mysleli, že ho zničili. Rádi bychom... ráda bych se o něm dozvěděla něco víc, protože máme málo informací.“

„Chcete říct,“ přistoupil Wyatt blíž, „že matka jednoho z nejmocnějších démonů, jaké jsme kdy potkali, se stala světlohoškou?“

„No a?“ založila si žena ruce na prsou. „Já ho nevychovala jako démona, jestli vám jde o tohle. Zemřela jsem při pokusu zachránit ho. S jeho otcem jsem bojovat nemohla, neměla jsem jak.“

„Promiňte, jak se jmenujete?“ vzpamatovala se Katrina. „Já jsem Katrina. Říkají mi Rí.“ Natáhla k ženě ruku.

„Rivka,“ napodobila žena její gesto a stiskly si ruku.

„Tohle je můj bratranec Wyatt a tuhle je jeho bráška Chris,“ ukázala Katrina na své bratrance. „Stala se nám totiž taková zvláštní příhoda, která nás přiměla se domnívat, že Zankou je napůl člověk. A to... no, a to mi vnuklo myšlenku, že bychom mu mohli pomoci zahodit kariéru démona a ukázat mu lepší cestu.“

„Hodně štěstí,“ ušklíbala se Rivka. „Co jsem slyšela, je pěkně zákeřný. Jeho otec ho vychoval dobře – tedy dobře na démona.“

„Věřím, že tu existuje cesta,“ usmála se Katrina. „Posadíte se?“

Bylo vidět, že Katrinina slova probudila v Rivce dlouho pohřbenou naději. Poslouchala jako u vytržení a nakonec řekla:

„Ani nevíte, jak zoufale jsem kdysi na něco takového čekala,“ povzdechla si a měla slzy na krajíčku. „Když jsem se stala světlohošem, bylo pro mě velmi těžké přestat doufat, že existuje nějaká šance, že můj syn bude zachráněn před zlem. Byl to totiž anděl, abyste věděli. Opravdu hodný, šikovný a citlivý syn, jakého by si přála každá matka. Myslím, že vůči mě cítil povinnost, protože jeho otec se objevoval jen čas od času, aby se přesvědčil, jestli Eyal... ehm, tak se jmenoval předtím, než si začal říkat Zankou... jestli neprojevil sklony ke zlu. Trvalo třináct let, než mu konečně došlo, že je ten chlapec ke mně příliš připoután – zabil mě, aby tu vazbu zlomil. A Eyal pak neměl nikoho než jeho, nezbývalo mu tudíž než jít cestou, kterou mu nabízeli. Jsem si téměř jistá, že kdyby nepadl do rukou svého otce, mohl z něj vyrůst skvělý člověk.“

„To je víc než smutný osud,“ hlesla Katrina. „A... Eyal, Rivka – vy jste byla židovka, že?“

„Ano,“ přikývla. „Žili jsme v Německu, v komunitě tak staré a uzavřené, že nemluvila jidiš jako většina ostatních, ale starou dobrou hebrejštinou. Eyala chránila i naše víra. Byl totiž pokřtěn, tomu jeho otec nestihl zabránit.“

„Pokřtěn?“ skočil jim do řeči Chris. „Tomu říkám překážka, myšleno z pohledu jeho démonického otce. Muselo dát dost práce ho obrátit ke zlu.“

„Jestliže mu bylo třináct, hledal sám sebe,“ zavrtěl hlavou Wyatt. „Možná kdyby byl starší, tak by ho ztráta matky zatvrdila v přesvědčení, které v něm pěstovala, ale takhle... Musel být zranitelný jako čerstvě vylíhlá želvička.“

„Nicméně máme šanci, jestliže se nám podaří mu připomenout, na jaké straně stál člověk, kterého miloval,“ poznamenala Katrina. „Pokud se k němu dostanu dost blízko – a to nebude problém, jestliže se mi chce pomstít za ten chaos, který teď musí mít v dlouho nepoužívaném srdci – probudím v něm city, které z něj jeho otec a zbytek démonického klanu tak dlouho vytloukávali.“

Rivka položila Katrina dlaň na ruku.

„Jste k němu laskavější, než by dokázal být kdokoli jiný kromě mě,“ pousmála se a její hlas byl poznamenán dojetím. „Musíte být anděl.“

„Velice cílevědomý anděl,“ dodal Wyatt a s náznakem pobavení v hlase.

„Ne, já ne,“ oplatila Katrina Rivce úsměv. „To oni dva jsou andělé. Já jsem Kupid.“

„Vidím, že máte opravdu zajímavou rodinu, přesně jak Starší vždycky říkají,“ pokývala hlavou Rivka. „Jsem vděčná, že Eyal narazil zrovna na vás.“

Obchod

„Prostě nám slib, že na Zankoua nepůjdeš sama, dobře?“

Katrina nebyla právě v náladě, protože oba bratři se opět chystali na rande.

„Jo, slibuju,“ zabručela.

„Měla bys spíš taky někam vyrazit. Pojď do klubu, nemusíš se bavit s námi, ale aspoň si vyrazíš, polechneš si hudbu, zatančíš si a možná najdeš i lepší rozptýlení,“ mrkl Wyatt.

„Nechce se mi,“ nakrčila nos Katrina.

„No tak, seber se a pojď,“ zasáhl Chris. Vzal ji za ruku a vedl ji zpátky po schodech nahoru. Wyatt je následoval do její ložnice. „Copak tu máš za šaty? Hele, tyhle jsem na tobě nikdy neviděl. Prostě si je obleč a jdeme, jo?“

Katrina zaskuhrala. „To myslíš vážně?“

„Jo. Potřebuješ vypadnout, ale opravdu.“

„Fajn, tak na mě počkejte. Ale tyhle šaty si rozhodně neberu, naopak myslím, že je vrátím, protože se mi přestaly líbit.“

O čtvrt hodiny později po schodech scházela hezká jako obrázek. Už dlouho se takhle nikam nechystala. Oblékla se do střízlivých, elegantních černých šatů, a vlasy si sepnula do drdolu. Přestože se téměř nenalíčila, už jen to, že se uvolnila a rozhodla jít bavit, udělalo divy s jejím vzhledem.

„No vidíš, vypadáš parádně,“ usmál se Wyatt. „Akorát se teď budeme muset přemístit, protože autem to včas nestihneme.“

Když taxík dovezl Katrinu domů, práskla dveřmi, aby si ulevila. Bratřenci jí nabízeli, že ji domů přemístí, ale ona teď nejvíc ze všeho chtěla být sama. Shodila ze sebe šaty i sandálky, rozpletla si vlasy a umyla si obličej, načež se oblékla do svého sportovního a šla strávit úlevnou čtvrt hodinku se svým boxovacím panákem. Když měla dost, na chvíli padla na gauč a odpočívala. Nakonec vlezla do sprchy, aby ze sebe smyla pot a znechucení.

Neměla nikam chodit. Věděla, že se mužům líbí – byla hezká v obličeji, měla oblou, měkkou postavu a byla docela zábavným společníkem. Nikdy jí to však nepřineslo nic než stydlivý zájem zakomplexovaných nudných chlapíků a sem tam lepivý obdiv načesaných grázlů. Dnes večer se musela potýkat s jedním z té druhé kategorie. Byl opravdu přitažlivý a ze začátku i milý a zábavný, ale jakmile se mu podařilo se jí vetřít do přízně, bez okolků dal najevo, o co mu doopravdy šlo. Než se jí podařilo se vytrazit, začalo jí z něj být na zvracení. Bratřenci jí sice uklidňovali a přemlouvali, aby zůstala, ale ona na to neměla nervy a raději vypadla. Stejně už se cítila unavená.

Teď stála před zrcadlem ve své obrovské pánské košili, kterou nosila na spaní, a pokoušela se sama sebe přesvědčit, že si zaslouží lepší zacházení, než jakého se jí právě dostalo. Připadala si totiž zase jako nula a do očí se jí draly slzy.

Vzápětí se ovšem vyskytl aktuálnější problém, a to hned za ní. V šoku zazírala do tváře Zankouvi, který se jí zhmotnil za ramenem, a nestihla se ani nadechnout, když ji popadl kolem těla a přemístil se s ní.

Ocitla se kdesi v podsvětí, v jedné z těch stále stejných, neuklizených a začazených jeskyní. Zankou ji pustil, a tak se zapotácela. Neupravovaný kámen ji řezal do nohou a díky tomu, že byla jen v košili, se cítila nepříjemně zranitelná. Zankou poodešel a zpovzdálí ji sledoval s mírně samolibým výrazem na tváři.

„Proč jsem tady?“

„Mám na tebe jistou prosbu. Řekl bych si dřív, ale tví příbuzní byli pořád někde blízko.“

„Tak sis počkal, až budu doma sama, jasně,“ přikývla Katrina a založila si ruce na hrudi.

„Víceméně jsem si to pojistil, když jsi mi zkazila původní plány a šla ses bavit do klubu,“ rozhodil ruce Zankou. Katrina se zarazila. Přehrála si celý večer znovu a hledala v něm stopu démonických zásahů.

„To tys byl ten slizák, co mi zkazil celý večer?“ vyjekla se zkřivenými ústy. „Ty hnusáku!“ Zankou se potěšeně zasmál.

„Nepřetvařuj se, vím, že jsem se ti líbil – aspoň ze začátku,“ mrkl. „Při takovém množství lidí bylo dost pravděpodobné, že naraziš na někoho, s kým by ses dobře bavila, takže jsem se rozhodl podniknout něco, co by ti úplně rozvrátilo jakoukoli chuť zůstat v klubu. Fungovalo to báječně.“

„Víš, ono by možná stačilo mě požádat,“ ušklíbla se. „Jestliže mě tak dobře znáš, jistě víš i to, že zabíjení je mi mírně proti mysli. Pokud potřebuješ pomoc, existují mnohem snazší a jistější cesty, jak si mě získat.“

„Tím mi nabízíš, že mi pomůžeš zabít svou rodinu?“ pozvedl Zankou pochybovačně obočí.

„V to bys nemohl doufat ani ve svých nejdivočejších snech, že ne,“ naklonila hlavu na stranu. „Tak co chceš?“

„Máš pravdu, ani v to nedoufám,“ pousmál se. „Nícméně vím, že z té vaší trojice jsi jediné ty přístupná argumentům druhé strany, protože věříš, že... není řešením nás bezmyšlenkovitě masakrovat. Vzal jsem tě sem potichu a nenápadně, aby tě tvoji bratránci nepřišli zachraňovat dřív, než se domluvíme. Počítám, že máme čas přinejmenším do rána. Potřebuju, abys mi řekla, co jsi to se mnou provedla, a napravila to.“

„Chceš říct, že pak nás necháš na pokoji?“ Katrina si nemohla pomoci, ale jízlivý tón jí na jazyk přicházel sám od sebe. Zankou to zjevně shledával adekvátním situaci.

„Chci tím říct, že pak tě vrátím zpátky a dočasně se tak ušetřím nebezpečí, že mě tvá rodina začne lovit. Budeme si kvit, jak se říká. Skóre bude tam, kde bylo předtím, a můžeme začít od znova. To je obchod, který nabízím.“

„Nesnáším obchody,“ přešlápla Katrina. „To bys taky mohl vědět. Stejně, mí bratránci si s tebou poradí. Určitě jsi slyšel o tom, jak silný je Wyatt. Nemusím přistoupit na tvoji nabídku.“

„Pak tě zabiju,“ usmál se Zankou téměř laskavě, pozvedl ruku a v hrsti se mu objevila koule energie. „O to snáz se pak dostanu k tvé rodině.“

Katrina se odmlčela a čekala, co dalšího řekne nebo udělá.

„Myslím, že mě nezabiješ,“ řekla nakonec.

„Jak si tím můžeš být tak jistá?“ opáčil Zankou, ale současně se zlostně zamračil. Katrina mu věnovala klidný úsměv a neodpověděla. Dokázala by jeho střelu odvrátit, byl na to prostor i čas, ale především cítila, že vůbec neměl v úmyslu vypálit.

„Dobrá, jak chceš,“ zavrčel a sevřel pěst, aby udusil kouli energie. „V tom případě tu zůstaneš. Budu zabíjet členy tvé rodiny tak dlouho, dokud nepřistoupíš na moji hru. Jsem zvědav, jestli uneseš tíhu viny za to, že tvá neochota poskytnout mi jednu malou, bezvýznamnou službu stála život... Henryho, Rose nebo Kate?“ Jména Paigeiných a Henryho dětí vyslovil s oním příslibem nadcházejícího žalu.

„Na to si netroufneš,“ přimhouřila Katrina oči, ale hrud' se jí stáhla strachem. Zankou se jen usmál. Mávl rukou a Katrina přistála na podlaze u protější zdi. Ucítla chlad okovů na zápěstích a tlak silového pole, které zřejmě mělo pohltit všechny její magické pokusy o útěk. Pak Zankou zmizel.

„Wyatte, Chrisi!“ rozkřikla se na celou jeskyni zoufale – a marně. Z podsvětí ji bratranci nemohli ani slyšet, ani vycítit. Zůstala ve tmě a tichu sama a obestírala ji bezmoc.

Katrina nevěděla, jak dlouho tam seděla, ale už rozhodně muselo být ráno, když se Zankou vrátil.

„Co jsi komu udělal?“ zavrčela, jakmile se trochu rozkoukala. Ticho v jeskyni a únava z probdělé noci ji málem ukolébaly k spánku, ale v řetězech bylo příliš málo pohodlí.

„Zatím nic,“ usmál se Zankou pobaveně. „Rozšiřoval jsem své vzdělání.“ Zamával malou knížečkou. „Vidím, že se vaše rodina nepoučila, že není moudré vypisovat své zážitky, myšlenky a pocity někam, odkud si to může kdokoli přečíst. Dozvěděl jsem se spoustu zajímavých věcí,“ listoval líně stránkami jejího deníku. „Třeba že máš sklony vyhledávat rozporuplné muže, stejně jako že se obáváš, že jsi sama přístupná zlu. Nebo že se ti líbí, jak vypadám,“ naklonil hlavu na stranu a dřep si k ní. „Musím přiznat, že tím jsi mě upřímně překvapila. Spletl jsem se v tobě; přijdeš mi mnohem zajímavější, když teď vím, co máš v hlavě. Samozřejmě mě napadlo toho zneužít – koneckonců, čarodějky se nejspíše zabíjejí z bezprostřední vzdálenosti,“ uchechtl se, zatímco si ji zblízka prohlížel. „Ale pokud vím, té chyby se už přinejmenším jeden démon dopustil; shodou okolností to byla právě tvá matka, kdo mu nakonec popletl hlavu.“

„Ty si teda fandíš,“ zkrivila Katrina obličej. Zankou se zasmál.

„Netrpím falešnou skromností,“ řekl, jako by jí právě prozradil něco důvěrného. „Jak jsem říkal, neriskoval bych plotky s čarodějkou, jenže bohužel, zdá se, že ty jsi udělala první krok. Byl to snad nápoj lásky, co jsi po mně hodila? Nebo jsi mě zaklela?“

Katrina mlčela. O své nové schopnosti – kterou zatím ani nedokázala pojmenovat – do deníku našťestí nic napsat nestihla. Nehodlala mu zadarmo poskytovat další informace, které by využil proti ní.

„Jak chceš,“ přimhouřil oči Zankou. „Nefungovalo to zdaleka tak dobře, jak sis myslela, takže nemůžeš čekat, že ti to pomůže utéct. Přemýšlej dál o dohodě, kterou jsem ti nabídl. Já zatím půjdu... hrát Katrinu,“ zapředl nebezpečně sladkým tónem, zatímco vstával, a zmizel.

Rí zůstala zírat s otevřenou pusou. Jak to myslel, hrát Katrinu? Myslí si, že bratranci nepoznají, že to není ona? Byla zvědavá, jak dlouho vydrží, než ho odhalí. Tse! Hráť Katrinu... Opozážlivec.

Probudily ji hlasy. Nebylo jí dobře, byla unavená a nevyspalá, rozlámaná a bolavá; chvíli jí trvalo, než se zmátožila natolik, že byla schopná se rozhlédnout. Kolem ní postával hlouček nižších démonů – zřejmě byla předmětem jejich diskuze.

„...jasně že mě to láká, ale Zankou to vysloveně zakázal.“

„Nemůže nám sem naservírovat bezbrannou čarodějkou a čekat, že se na ni budeme jen koukat,“ bručel největší z přítomných démonů. „Zabijme ji, dokud máme možnost.“

„Co když ji tu má jako rukojmí a my mu tím zkažíme plány?“ hudral ten menší vedle něj. „Pak Zankou zabije nás.“

„Rukojmí?“ zachechtal se velikán. „To by muselo existovat něco, co by za ni chtěl vyměnit – a já si nedokážu představit, co by mělo větší cenu než čarodějka, kterou může snadno zabít.“

„Ale co když přece jen? Nemyslíš, že by ji už dávno zabil, kdyby to měl v úmyslu? Třeba něco ví.“

„Fajn, to je možný. Tak ji můžeme přinutit to vyklopit, co vy na to?“

Ozval se sbor souhlasných bručení. Démon se k ní sehnul, vytáhl od pasu krátký nůž a přejel jím Katrině po krku.

„Co, holubičko, budeš zpívat?“ broukl. „Nebo ti mám přistříhnout křídla?“

„Zankou mě tu drží, protože ode mě potřebuje jednu magickou službu, kterou mu nebudu schopná poskytnout, jestliže mě zraníš,“ upozornila ho Katrina a doufala, že její vyčerpaný hlas dodal jejímu výroku punc věrohodnosti. Démon se skutečně zarazil.

„Blufuješ,“ zamračil se. Katrina pomalu zavrtěla hlavou. Vzápětí se mu na tváři objevil výraz bolestivého překvapení a vzplál ohněm. Když zmizel, odkryl Katrině výhled na Zankoua. Ostatní démoni vyplašeně ucoupli.

„Opravte mě, jestli se mýlím,“ poškrabal se na bradě naoko zamyšleně, „ale pamatuju si, že když jsem odcházel, řekl jsem, a to myslím byla přesně má slova, že se jí nikdo ani nedotkne. Počítám, že jsme se nepochopili, že?“ Jeho úsměv se na okamžik zkřivil soustředěním, když se jeho pěsti vymrštily a zabily další dva demony. Ostatní se pokoušeli vypadat co nejmenší. „Kde je karafa s vodou, o niž jsem žádal? Nevidím žádný použitý talíř a příbor, přestože jsem nařídil, že má dostat slušnou večeři. Co mi k tomu povíte?“ Vzápětí shořel další démon. Zbytek si mlčky domluvil mluvčího, který nervózně vystoupil kupředu.

„Našli se takoví, kteří si mysleli, že pečovat o čarodějkou, která má zemřít, je zbytečné. A vlastně tu byli i ti, co ji chtěli sami zabít. Jeden z nich se jí právě chystal vyslýchat, jestli ti nedluží nějakou informaci. Promiň, Zankou, nejsme tu zvyklí starat se o čarodějky jako o hosty,“ dodal přeuctivě podlézavě v naději, že unikne smrtící kouli energie.

„Ona není jen tak ledajaká čarodějka, je to jedna z trojice Čarodějů, ty hlupáku,“ zabručel Zankou. „Myslíš, že bys po její smrti žil dost dlouho, abys to stihl aspoň oslavit?“

„Promiň, Zankou, vážně,“ drmolil démon hořečnatě a na tváři se mu dalo číst, že očekává smrtící ránu. Zankou si teatrálně povzdechl.

„Nechal jsem to na těch pravých,“ prohlásil pak kousavě a gestem je vykázal z jeskyně. Zmizeli jako jeden muž. Zankou upřel pohled na Katrinu.

„Bylo to od tebe milé,“ nadhodila. Myslela to částečně upřímně, ale stejně si neodpustila jízlivý přízvuk. Nebylo lehké něco takového říct do tváře démonovi, o němž se jí poslední dobou zdály podivné sny, proto tónem hlasu automaticky snižovala váhu vlastních slov. Zankou se pousmál.

„Nemám v úmyslu tě nechat zemřít hladem,“ prohlásil. „A vůbec, myslím, že tě uvolním ze želez a poskytnu ti pohodlnější vězení. Budeš mít k dispozici celou jeskyni se všemi vymoženostmi – a spoustu času, aby sis rozmyslela, co uděláš.“

Katrina měla chuť mu vmést do obličeje nějakou trefnou poznámku, ale nenašla sílu. Byla vyčerpaná a potřebovala nutně na záchod a zdálo se, že se jí konečně dostane nějakého komfortu. Když bude mít volné ruce, mohlo by se jí podařit vymyslet, jak odsud zmizet, nebo alespoň nalomit Zankou pomocí své nové schopnosti.

Zankou mávl rukou a jeskyně se změnila v útulné doupě. Jeden z balvanů byl přeměněn ve stůl, přehozen ubrusem a obložen několika talíři s vybranými jídly, v jednom rohu se objevily diskrétní dveře a v druhém pohodlně vyhlížející lože. Kromě toho se ale stěny pokryly příjemnou kávovou tapetou v rozích zdobenou zlatými secesními ornamenty, na podlaze se objevily oříškově hnědé parkety pokryté měkkými huňatými koberci, od stropu se spustil křišťálový lustr a u postele se zhmotnila skříň, jejímiž otevřenými dvířky byla vidět spousta Katrininých šatů a bot.

„Až takový luxus?“ pozvedla Katrina pobaveně obočí a uvědomila si, že okovy zmizely. Už ani necítila, jak bolavé má ruce, ale nyní se opět dotčeně přihlásily o pozornost. Protřela si zápěstí, ale moc to nepomohlo.

„Říkal jsem si, že pokud to s tebou nejde po zlém, možná to půjde po dobrém,“ pokrčil rameny Zankou, v ruce se mu objevila sklenice vody a tu jí podal. Katrina se vděčně zhluboka napila a cítila, že je jí hned lépe. „Ten tvůj deník mi dobře posloužil.“ Spustil k ní ruku a vytáhl ji na nohy. „Pořád nemůžu přijít na to, jak ti funguje úsudek, protože jednáš proti tradicím bojů dobra se zlem, a to mě mate. Kromě toho nechci, abys mi šla nakopat zadek, jakmile tě propustím, což by se jistě stalo, kdybys odcházela rozčilená.“

„To jsou mi ohledy,“ zapředla Katrina. „Bojíš se mých bratranců, co? Jak se ti, mimochodem, dařilo mě hrát?“

„Skvěle,“ usmál se samolibě. „Zítra si tvá teta jde s manželem vyrazit na rande a svěřila děti do péče své neteři.“

Katrině přeběhl po zádech mráz.

„Vidím, že mě znáš opravdu dobře,“ hlesla po chvíli. „Ale piš si, že až na tebe přijdou, bude to bolet.“

„To už může být pozdě,“ ušklíbl se Zankou.

„Co kdybych ti řekla, co jsem udělala?“ nadhodila opatrně. Zankou rozhodil ruce v teatrálním gestu.

„Ale? O to mi celou tu dobu šlo. Že bys konečně dostala rozum?“

„Neurázej mě takovými frázemi,“ odsekla Katrina se znechuceným výrazem. „To fakt nebylo úplně to nejgeniálnější, co jsi kdy řekl. Myslela jsem, že máš nějaký styl.“

„Nemohl jsem si pomoci, promiň,“ zasmál se tak lehce, že Katrina vykulila oči.

„Tak jestli sis odbyl výhružky, můžeš vypadnout? Potřebuju chvíli soukromí. Bylo by fajn, kdybys mezitím sehnal nějaký gáblík, protože hlady sotva stojím na nohou. Pak si můžeme promluvit o tom *obchodu*, jak tomu říkáš.“

Zankou jí vysekl posměšnou poklonu a vzdálil se.

Katrina nejprve vystřelila do koupelny, která byla přesnou kopií jedné z těch, které byly v jejím domě – bylo vidět, že Zankou studii Čarodějů neflákal. Když vyšla čistá, svěží a v mnohem lepší náladě, obrátila svou pozornost k šatní skříni. Připadala si hloupě, že musí čelit démonům jen v košili, a tak využila příležitosti a konečně se pořádně oblékla. Vzala si svůj oblíbený svetřík a volné světlé džíny. Vlasy si sepnula do pevného drdolu, aby nevypadávaly a nepřekážely jí v čemkoli, co ji mohlo čekat. Snad z nějakého ještětějšího důvodu si dopřála spršku své nejoblíbenější vůně. Pak teprve zavolala Zankoua.

„Takhle ti to taky sluší, ale osobně se mi víc líbily ty odhalené nohy,“ utrousil, když se rozvalil na pohovce, kterou si vyčaroval.

„Nepotřebuju od tebe slyšet nepovedené komplimenty,“ opáčila kousavě.

„Promiň,“ roztáhl ústa do úsměvu. „Démonky si na ně moc nepotrpí, neměl jsem se kde cvičit.“

„Děláš si ze mě srandu?“ rozšířily se Katrině oči.

„Snaha odlehčit konverzaci už je taky trestná?“ pozvedl obočí. Katrina na to nic neřekla, protože jí v ten moment bodlo. Když byla nucena se mu delší dobu dívat do tváře, zjišťovala, že je pro ni čím dál těžší si ho znechucovat. Chtěla ho zachránit a zároveň ji popouzelo, jak se choval, ale v těchhle okamžicích ji mravenčilo kolem žaludku a nebyla si jistá, co by mohla říct, kdyby nemlčela. Neměla zájem o to, aby mu došlo, jaký má na ni účinek jeho úsměv, jakkoli ďábelský. Paradoxní na tom totiž bylo, že jakkoli zle se tvářil, měla pocit, že to jen umně hraje; jako by mu pod nátěrem zloducha prosvítala milá a vřelá osobnost. Bylo nejspíš pěkně hloupé si něco takového myslet, ale Katrina si nemohla pomoci. Nejspíš to bylo tím, že hledala jakýkoli náznak dobra, který by podpořil její teorii a dodal jí odvahy, ale ten dojem ve výsledku způsoboval, že se Zankoua už nedokázala opravdu bát.

„Nemusíš být tak nerudná jen proto, že se ti pokouším vyvraždit rodinu,“ uculil se znovu, až mu zasvítily perfektní zuby. Napadlo ji, kde vlastně bere čas se starat o svůj vzhled. Většina nižších démonů vypadala (a hlavně zapáchala), jako když je právě vyhrabali z dlouho zapomenutého kontejneru. Možná měli vyšší démoni sklony se chovat jako lidi i v tak okrajových záležitostech, jako byly podle standardů podsvětí hygiena a péče o zevnějšek.

Na takový výrok Katrina neměla odpověď. Přišlo jí to tak absurdní, že vyprskla smíchy. Překvapilo ji, že Zankou se smál s ní. Najednou jako by konverzovala s dávným přítelem, jehož smysl pro humor jí byl blízký.

„Jak to vlastně děláš?“ nadhodila pak. „Stěžuješ si, že jsem tě očarovala, a oplácíš mi to stejnou mincí? Myslíš, že se ti tak podaří mě dostat na svou stranu?“

Zankou udiveně pozvedl obočí a Katrině došlo, že právě řekla přesně onu nevhodnou věc, jejíhož vyslovení se varovala už nějakou dobu. Neměla pocit, že proti ní používá magii, naopak to shledávala tak

přirozeným, jak jen okouzlení může být. V nitru jako by se jí dmul pouťový balonek a měla chuť se bláznivě smát.

Celá situace se však nyní zbortila do sebe. Zankou se vymrštil na nohy a přešel k ní.

„Zase na mě zkoušíš tu svou podezřelou magii?“ zavrčel ukazuje si palcem na hrud'. „Radím ti, abys přestala, protože ten chaos, který jsi mi rozvířila v hlavě, by tě dost dobře mohl stát život.“

„Já nic nedělám!“ ohradila se ukřivděně a přenesla váhu dozadu, aby na Zankoua nekoukala zespoda. „To ty tu předvádíš kdovíjaké pofiderní divadlo, které mi motá smysly.“

„To si mě s někým pleteš, protože já ti na tak ubohou výmluvu neskočím!“

„Ani nemusíš, protože to zatraceně není výmluva!“ vyštěkla a vzdorovitě se opět napřímila, nos proti jeho nosu, obočí zlostně stažené. „Sám bys radši měl najít věrohodně znějící vysvětlení, jestli doufáš, že ten tvůj hokus pokus bude fungovat.“

Zankou s rozlícenou tváří napřáhl ruku a zhmotnil v ní kouli energie. Katrina se nadechla a v očekávání bolestivé rány napřáhla ruce v jakémisi bezděčném – a marném – pokusu se chránit. Vtom se však opět dostavilo ono zvláštní, příjemné brnění v dlaních a ta samá měkká záře, které znovu přiměly Zankoua nedokončit pohyb.

Nastal okamžik bezdechého ticha, kdy Katrina čekala výpad z jeho strany – o to zuřivější, že se jí už podruhé podařilo oddálit čas její smrti. Nic se však nestalo. Koule energie v Zankouově hrsti tiše vyhasla a zanechala jeho paži bezúčelně zdviženou, zatímco z jeho tváře rychle mizel zuřivý výraz. Zprudka se nadechl a popadl Katrinu za paže.

„Co mi to děláš a proč?“ zašeptal téměř lítostivě, oči vytřeštěné. Katrina si později uvědomila, že se ho v ten moment vůbec nebála; došlo jí, že z něj necítila strach už nějakou dobu. Chvilku otevírala a zavírala ústa v pokusu přijít na to, co mu na to odpovědět, ale nakonec ani nic říkat nemusela. Zankou si ji přitiskl k tělu a zuřivě ji políbil. V náhlém šoku Katrina zapomněla, jak ovládat jednotlivé svaly vlastního těla, a nedokázala než se nechat objímat a hladově líbat.

Zankou rozhodně měl co nabídnout. Když se Katrina konečně vzmohla na pohyb, celé tělo jí vibrovalo; zaryla mu prsty do zad a bezdeše oplácela polibky. Někde v pozadí jejího vědomí na ni křičela střízlivá částička jejího já, ale Katrina si jí nevšímal.

Chvíli trvalo, než jim oběma došlo, co to vlastně dělají. Odtrhli se a zadýchaně na sebe zírali. Nakonec se Zankou odhodlal něco říct.

„Co jsi to se mnou udělala?“ hlesl.

„Ani nevím, sama na tom nejsem o moc líp,“ odvětila pomalu.

„Raději se k tobě už nebudu přibližovat,“ soudil Zankou a ustoupil. „Nejsem si jistý vlastní reakcí.“

„Potom bys mě radši měl pustit, co myslíš?“ nadhodila. „Dokud bratři nepřišli na to, že jsem tady dole.“

„Poběžíš jim říct, že jsi ze mě nějakou nepochopitelnou magií udělala bezmocnou trosku, a půjdete mě rovnou zničit, co?“ zavrčel.

„Ne,“ zavrtěla hlavou a myslela to vážně. „Slibuju. Budu mlčet, dokud nepřiđeš sám... Nebo dokud nezaútočíš. Pak už asi bude pozdě na všechno...“

Zankou se zamračil; význam jejích slov mu evidentně nedošel. Než se však stačil zeptat, Katrina novu promluvila.

„Přenes mě domů, prosím.“

Chvíli ještě váhal, ale pak rezignovaně svěsil ramena a mávl paží, čímž Katrinu vyexpedoval do jejího pokoje doma. Rí si zhluboka vydechla a konečně dovolila svému obličejí vyjádřit emoce. Kdesi vzadu jí hlavou prolétla myšlenka, že byla hladová, ale kupodivu už se tak vůbec necítila. Vyčerpaně padla na postel a usnula oblečená a obutá.

Vnitřní boj

Když se Katrina vzbudila, byla už tma. Zjistila, že jí na noční stolek někdo postavil talíř s chlebičky. Po jednom se natáhla a zjistila, že už stihly okorat; zřejmě tam stály už dlouho.

Přinutila se vstát z postele a zapadla do koupelny. Strávila tam užitečnou půlhodinu mytím, čištěním, sušením, mazáním a česáním, až nakonec vylezla v županu, s turbanem na mokrých vlasech a víceméně spokojeným výrazem. Neobtěžovala se oblékáním a v měkkých papučích s králíčky se vydala dolů. Našla Chrise rozvaleného před televizí v zimní zahradě.

„Nazdárek,“ věnovala mu úsměv. „Kde je Wyatt?“

„Má rande,“ odtušil nepřítomně Chris.

„Super,“ broukla kysele a odebrala se do kuchyně. Zankou v její roli evidentně zvysoka kašlal na nějaké uklízení, protože ta vypadala jako po výbuchu bomby. Kluci roztahali, co mohli, a jako vždy se neměli k tomu to uklidit, dokud jim věci nezačaly doslova padat na hlavu. Posledně se to stalo, když byla Katrina nachlazená a týden ležela v posteli – dolů raději ani nechodila, protože se nechtěla dívat na ten bi-nec. Nakonec se však stačilo rozčítit, beze slova prásknout několika dveřmi a oba bratři nedutaje dali věci víceméně do pořádku, i když potom nějaký ten týden po domě nemohla nic najít.

Neměla právě uklízací náladu, a tak použila své malé tajné zaklínadlo, kterým uvedla kuchyň do původního stavu bez nežádoucích vedlejších účinků, jako byl třeba trest za osobní prospěch. Pak se teprve odvážila připravit si večeři.

Pokoušela se mezitím nějak sžít s tím, co se stalo v podsvětí. Nemohla si pomoci, ale necítila vinu ani stud, a o to víc se bála, že s ní není něco v pořádku. Emoce se v ní praly jedna s druhou a myšlenky se pokoušely přijít na nějaké logické vysvětlení, což obvykle přirozeně vedlo k ještě většímu sebeobviňování a absurdním závěrům. Chtěla sice Zankou zachránit, ale nečekala, že nakonec bude muset zachraňovat sama sebe před nebezpečným mámením. Netušila, jestli za to může magie nebo příroda, ale hodlala to brzy zjistit – byla si však zatraceně jistá, že v tomhle citovém stavu se jí nepodaří vyřešit vůbec nic. Musela se napřed uklidnit a sebrat síly.

Skutečně nerada by se musela se Zankouem potýkat dřív, než se jí podaří se dozvědět, co skutečně cítí a proč. Možná i on cítil, že slib, který mu dala, hodlá dodržet – proto ji pustil. Rozhodně už se ho nebála, leda by nad ní znovu stál se zuřivostí v očích, teoreticky připraven zabíjet. Měla však jakousi vnitřní jistotu, že jestli k tomu při všem, co teď prožíval, opravdu dojde, bude to definitivní.

Katrina se rozhodla, že ráno podnikne něco, co odvede její myšlenky od Zankoua. Vyrázila na nákup a cestou ve dveřích potkala mírně rozcuchaného Wyatta, pravděpodobně ve stejných šatech, v jakých včera večer odcházel z domu.

„Bavil ses?“ pousmála se pobaveně. Wyatt jí v odpověď bratrsky rozcuchal vlasy, načež se zasmál a zmizel na schodišti do patra. Katrina si s úsměvem povzdechla, uhladila si účes a pokračovala původním směrem.

Prošla supermarketem a vzala všechno, co bylo na domácím seznamu potřeb, načež se vydala do knihovny a hodinu si vybírala knížky, které by se chystala číst před spaním místo boje s neodbytnými

myšlenkami, a po delším rozmýšlení se rozhodla naobědvat se v restauraci tety Piper. Nakonec si ještě zajela do kina na animovanou komedii.

Ať však dělala cokoli, nic ji nerozptýlilo natolik, aby se její každá druhá myšlenka nezabývala Zankouem. Byla to muka.

Nicméně jí v hlavě pořád dokola zněla otcova slova, kterými jí radil, jak se správně rozhodnout, když naposledy propadla kouzlu nesprávného muže:

„Věř svému srdci. Nedovol myšlenkám, aby přehlušily jeho hlas. Tvůj mozek nezná všechny okolnosti, věř mi. Spolehni se na svoji intuici a ta ti zodpoví všechny otázky.“

Věděla, že má pravdu, a věděla to mnohem dříve, než začala chápat význam jednotlivých slov, dokonce dříve, než se jí prořezaly první zuby. Bylo to zapsáno někde hluboko v ní, ale občas s tím ztrácela spojení. V tomhle hektickém světě bylo tak hrozně snadné sejít z cesty, kterou vytyčuje vnitřní hlas.

Vypadalo to, že je v tom sama. Nemohla nikomu říct, co právě prožívá, protože si nebyla jistá, zda to sama považuje za správné. Její rodiče by to možná pochopili, možná i strýcové Leo a Henry – jeden proto, že má pochopení pro všechny, a druhý proto, že by neměl představu o rozsahu této katastrofy – ale Katrina si nedokázala dost dobře představit, jak by se její bratřenci smířili s tím, že by měli žít pod jednou střechou s démonem, kterého se bál i sám Zdroj. Samozřejmě ne, že by věci dospěly až tak daleko – ale co kdyby? Měla by jim to říct teď, kdy nevěděla ani, co cítí sama, nebo až ve chvíli, kdy ho půjde představit rodině? Čert jí byl takovou situaci dlužen.

Možná Zankou popře vše dobré, co v něm probudila, a jí nezbude než ho zlikvidovat. Tím by se problém vyřešil sám. Bohužel, tahle myšlenka jí způsobovala dost zásadní emocionální utrpení. Všechno by snesla lépe než nutnost ho zničit.

Zatraceně.

Když se ukládala k spánku, uvědomila si, že Paige nevolala ohledně hlídání dětí. Je možné, že Zankou lhal, aby ji vystrašil? Přišlo jí to tehdy velice věrohodné, ale možná jako nebyl schopen zabít ji, nedokázal ublížit ani jejím blízkým. Hm. Ne, příliš patetické. Možná se mu prostě nevydařil plán a hodlal na něm pracovat dál, ale potřeboval něco, čím by ji zlomil. Ano, to zní pravděpodobněji.

Ostatně, zatím ještě všechno vypadalo docela dobře.

Naneštěstí si Zankou nedal pokoj. Zaútočil jen o pár dní později, zcela nečekaně. Sebral tlupu nejsilnějších démonů a zastihl je opět rozdělené, tentokrát každého v jiné místnosti domu.

Katrina právě v obývacím pokoji mírumilovně háčkovala čepičku. V instinktivním pokusu o sebeobranu jí hodila po bližším démonovi. Ke svému překvapení sledovala, jak se démon oné obyčejné bezbranné věcičky lekkl a ztratil soustředění. Vyhnula se kouli energie, kterou po ní vrhl démon z druhé strany, a elegantním pohybem kombinujícím levitaci a bojové umění kopl zmateného démona snožmo do prsou. Těžce upadl na konferenční stůl a ke své smůle se mu podařilo zlomit ho tak nešikovně, že se nabodl na velkou třísku, která se uštípla z nohy stolku. Zmizel v plamenech a zbyl po něm jen obláček kouře.

Druhý démon se na ni vrhl vlastní vahou a ryčel při tom jako zápasník v ringu. Katrina se odrazila od gauče, udělala přemet a nechala ho minout ji a vrazit hlavou do zdi, což ho odrovnalo na dost dlouho, aby jinou třískou zničila i jeho.

Když opět nastalo ticho, rušené jen vzdálenými výkřiky bratrů, kteří bojovali v kuchyni a na půdě, Rí napadlo, že ti démoni byli příliš dobře informovaní a organizovaní – tedy na demony. Věděla, kdo za tím stojí, nemusela o tom ani moc dlouho přemýšlet. Tak trochu doufala, že tohle už Zankou nezkusí, ale zřejmě stále ještě zuřivě bojoval s podivnými změnami ve svém nitru.

Vzápětí se před ní zjevil s rukama sepnutýma za zády. Vrhla na ni zvláštní pohled.

„Myslel jsem, že se mnou ani nepohne, když se tě budou pokoušet zabít mí démoni, ale přepočítal jsem se. Zasáhla jsi mě víc, než jsem předpokládal. Musí to být velice silná magie, když mě dokázala natolik vyvést z konceptu.“

„To nebyla magie a ty to víš,“ odpověděla tiše Katrina. Čelila mu ve vytahaném svetru, starých děravých legínách, chlupatých ponožkách a s neupravenými vlasy v culíku, ale byla si sebou zvláštním způsobem jistá. Neurčitý pocit ohrožení, který obvykle přicházel s ostatními demony, v jeho přítomnosti mizel. Měla dojem, že ví přesně, co dělat. „Znáš ten pocit, protože jsi ho kdysi zažil. Miloval jsi svou matku, Eyale. Pamatuješ se na ni ještě?“

Zankouovi se rozšířily oči, ale zatím jí nebylo jasné, jestli strachem, hněvem, nebo dojetím.

„Ty jsi vyvolala moji matku?“ vydechl nevěřicně.

„Zkoušela jsem to, nešlo to. Pak ale přišla sama. Je z ní světloňoš, Eyale. Tvá matka je nyní anděl.“

„Lžeš,“ procedil skrz zaťaté zuby, jako by se jí o tom snažil přesvědčit silou vůle. Katrina pomalu zavrtěla hlavou.

„Rivko!“ zvolala směrem ke stropu. Jakási mrtvá ozvěna jejího hlasu jim ještě chvíli zvonila v uších. Zankou na ni upíral oči a ve tváři měl skoro prosebný výraz. Vtom se poblíž rozzářilo namodralé světlo a objevila se Rivka. Vrhla tázavý pohled na Katrinu, ale pak její zrak našel Zankoua. Prudce vydechla a zakryla si ústa dlaní.

„Eyale... Tolik ses změnil.“

„Mami?“ zašeptal šokovaně.

„Tak jsi na mě přece nezapomněl. Je to už tak strašně dlouho... Kéž bych tě tehdy dokázala ochránit... Všechno mohlo být jinak,“ šeptala a tváře jí vlhly pláčem.

Zankouovi se třásly rty a oči se mu přes všechnu jeho snahu zalévaly slzami. Katrina byla připravena skočit před Rivku, kdyby se rozhodl své mentální utrpení převtělit do zuřivého výpadu, jímž by smazal z povrchu zemského předmět své citové trýzně; když se však Zankou vrhl kupředu, matku pouze pevně objal. Katrina si tiše oddechla úlevou. Cítila jeho zmatek a bolest, ale naprosto žádný hněv.

„Je ještě naděje, Eyale,“ promlouvala na něj tiše Rivka, zatímco ho hladila po vlasech. „Tahle obětavá dívka je důvodem, že jsme se mohli setkat. Věřila v dobro, které v tobě je, stejně jako já a dokázala ho přivést zpět k životu. Prosím, nezapomeň na lásku, s jakou jsem tě vychovávala. Zasloužíš si žít lepší život.“

Zankou ji pomalu pustil, tvář zrůzněnou emocemi.

„Není to tak lehké, mami,“ zavrtěl hlavou a ustupoval. „Je to už dlouho, co jsem naposledy myslel jako dobrý člověk. Jestliže tam dole dám najevo sebemenší slabost, objeví se někdo, kdo mi ušetří trápení. Rád jsem tě po takových letech znovu viděl a jsem rád i za to, že jsi byla za svou oběť odměněna... ale já nemůžu jen tak obrátit, aniž bych si za to nesl následky. Promiň,“ dodal tiše a zmizel.

Rivka si ztěžka povzddechla a pohlédla na Katrinu.

„Potřebuje jen čas,“ těšila ji Katrina. „Kdyby byl ztracen, byla bych už dávno mrtvá. Měl spoustu možností mě zabít. Nevzdávejte to.“

Usmála se. „Jestliže se ve mně objevila naděje i po takových letech, nezhodím ji tak snadno, Rí. Ne, já v něj věřím. Neměl to lehké, ale s tvou pomocí má obrovskou šanci.“

„Je chráněn a podporován vaší láskou. Já jen dovolila jeho srdci, aby ji znovu pocítil. Zaplavila ho a pomohla mu vykročit správným směrem.“

„A nejen moje láska, že?“ oplatila jí Rivka a její pohled byl najednou velice pronikavý. „Ani anděl by pro něj neudělal tolik jako ty.“

Katrina polkla a uhnula očima. Rivka se tiše zasmála.

„Neboj se, nikomu to neřeknu,“ slíbila. „Je mi jasné, že jsem zatím jediná, kdo by tě pochopil. Jestli se ti podaří Eyala navrátit k dobru, sama zjistíš, jak úžasný člověk se schovává někde pod vrstvami démona. Jak jsem řekla, je opravdu štěstí, že narazil právě na tebe...“

„Snad to bude k něčemu,“ hlesla Katrina. Rivka se usmála a povzbudivě ji popleskala po rameni.

„Drž se. A jestli to bude potřeba, kdykoli zavolej o pomoc.“

S těmito slovy zmizela.

Katrina ještě chvíli stála na místě pohroužena v myšlenkách, ale pak se ozvaly kroky a do obývacího pokoje přiběhl Wyatt. V patách za ním se objevil Chris.

„Jsi v pořádku?“ vyhrkli unisono.

„Jo, v pohodě. Byli jen dva a zvládla jsem je poměrně snadno.“

„Jen dva? Vidím, že tě Zankou stále podceňuje, protože na mě jich bylo dvanáct,“ ušklíbl se bolestně Wyatt. „A byli dost mrštní, musím říct. Chvilí trvalo, než jsem se jich zbavil.“

„Ke mně se dostavilo devět takových,“ přizvukoval Chris. „Málem mě dostali, ale měl jsem štěstí.“

Katrina neurčitě pokrčila rameny.

„Tím líp pro mě; nemám toho moc, o co by mohli stát. Abych se přiznala, tihle dva dostali do těla *třísku*,“ ukázala obviňujícím gestem na předmět doličný. „Připadám si občas jako blbec.“

Wyatt ji poplácal po zádech.

„Buď ráda, aspoň nepřivoláváš tolik démonické pozornosti.“

Odebrali se zase každý po svých. Katrina zamířila do svého pokoje; hlava plná myšlenek hrozila, že se s ní převáží. Sebrala jednu z knih, které si tuhle koupila na rozptýlení, a zkusila se do ní začíst. Nakonec ji zahodila, protože v ní narazila na slovo *demonstrovat*.

Rival

Celé dva týdny se nic neobvykle magického nestalo. Zdálo se, že Zankou nikam nespěchá a dost možná vzdal i pokusů naslouchat svému srdci, což Katrinu trápilo natolik, že se vprostřed noci budila zpoceaná, protože se jí zdálo o ošklivé zradě z jeho strany.

Dnešní ráno bylo klidné a krásné. Aby se nějak zaměstnala, Katrina připravila všem dobrou snídani. Wyatt a Chris u jídla rádi diskutovali o takových těch „chlapských“ věcech a jejich sestřenka to shledávala jako skvěle osvěžující téma k poslechu, protože se neřešilo nic, co by považovala za důležité, nebo co by se týkalo jí osobně a záležitostí, které řešila sama. Jezdila příborem po prázdném talíři, čas od času se zasmála výroku jednoho z bratrů a užívala si tu požehnanou chvíli klidu, která byla dopřána jejímu přehřátému mozku a ustaranému srdci.

Skončilo to, když zazvonil telefon. Katrina vystřelila, aby dala najevo, že to vezme, a spěchala k přístroji.

„Ahoj Benji,“ usmála se do sluchátka, když rozeznala hlas jejich přítele, dalšího z inspektorů, kteří byli ochotni chránit Čaroděje a jejich účel. Benji byl mladý a perspektivní, bez závazků a se smyslem pro dobrodružství, což byly velmi dobré vlastnosti pro někoho, kdo je čas od času pronásledován agenty ze všech možných organizací, které se pokoušely odhalit, co přesně mají společného takoví tři zvlášť podezřelí lidé s tolika neobjasněnými případy.

„Ahoj Rí. Hele, poblíž vašeho domu jsme včera večer našli mrtvou dívku. Nebylo na tom celkem nic divného, vypadalo to jako obyčejné přepadení, až na to, že na krku měla stejný přívěšek jako další dvě, co byly zavražděny předevčírem a den předtím. Tentokrát tady útočník nechal nůž, což mi přišlo divné – nenápadně jsem ho zabavil, ale dřív nebo později se po něm začnou shánět. Mohli byste se tak do hodiny stavít a zkusit, jestli s jeho pomocí něco neobjevíte?“

„Jasně, stavíme se. Díky, Benji.“

„Není vůbec zač, hlavně když toho parchanta najdete a zabráníte mu vraždit dál.“

„Uděláme, co bude v našich silách, slibuju.“

„Dobrá. Tak se uvidíme na stanici, ano?“

„Jasně, tak zatím!“

„Měj se.“

„Tak, hoši, máme zase co na práci,“ prohlásila směrem k bratrům. „Musíme se zastavit u Benjiho, má pro nás vražednou zbraň.“

Chris si hlasitě povzdechl.

„Sakra a já myslel, že nám ten klid vydrží dýl,“ postýskl si.

Nůž byl klasické obřadní athame, v podsvětí běžná věcicka. Katrina jej vzala do ruky a soustředila se. Chvíli se nic nedělo, ale když už to chtěla vzdát, vidění se přece jen dostavilo.

„Byl to nějaký démon vyšší kategorie, vypadal jako člověk, navíc byl až moc dobře oblečený,“ informovala se zavřenýma očima, aby si obraz, který se jí přehrával před očima, udržela co nejdéle. „Mám do-

jem, že jsem ho viděla v Knize. To děvče mu málem uteklo, athame po ní vrhl a pak ho někdo vyrušil, proto ho tu nechal. Ale mám nepříjemný pocit, že je v tom nějaká levota, přesně jak říkal Benji.“

„Čekal jsem spíš, že je to Zankouova práce,“ uvažoval Wyatt. „Možná že ten démon pracoval pro něj.“

„To nemůže být ono,“ odtušila nepřítomně Katrina. „Ehm,“ pospíšila si, když si uvědomila, co řekla, „mám tím na mysli, že to tak nevypadalo. Vypadal příliš nóbl a sebejistý, než aby si nechal poroučet od Zankoua. Spíš se pokouší sám převzít vládu, jak už to v tom nepořádku v podsvětí bývá.“

Wyatt v zamyšlení pokýval hlavou. Zdálo se, že si na Katrinině bezděké reakci nevšiml ničeho podezřelého. Tiše si vydechla.

„Tak ho pojďme najít,“ vyzval je Chris.

„*Amoqran. Démon vyšší kategorie, který ovšem sbírá sílu zabíjením bytostí dobra – od čarodějek a andělů až po víly a strážce,*“ předčítala Katrina, dlaně položené na stránkách s popisem. „Děsné jméno. Ano, a pro ničivý lektvar potřebujeme jeho maso, to jsem si mohla myslet... Nevypadá to, že by byl součástí většího plánu. Jestli sbírá moc vražděním čarodějů, musíme pro něj být hotovým pokladem. Ale nevím, co ho vede k myšlence, že se mu povede nás zabít snáz než všem jeho druhům, které jsme poslali do věčných lovišť před ním.“

„Frája,“ broukl Chris, který se pokoušel démona vyhledat pomocí krystalu a athame. „Takových už tu bylo.“

„Jo, chytré a důmyslné demony aby pohledal,“ přidal se Wyatt.

„Naše velké štěstí,“ poznamenala věčně Katrina.

„Stačí, že máme na krku Zankoua. Mimochodem, je to nějak dlouho, co naposledy zaútočil, ne?“

„Sakra, brácha, tohle už neříkej,“ zasténal Chris. „Po takových výročích se podle zákona schválnosti vždycky něco stane. No, vždyť to říkám – mám ho.“ Zvedl hlavu a odložil krystal. „Je v domě.“

„Zankou?“ rozbušilo se Katrině srdce hrůzou.

„Ne, ten druhý,“ protočil oči Chris. Všichni tři se rozeběhli dolů. Po tom, co prohledali každou místnost v přízemí, pro jistotu zkontrolovali i sklep. Chris pak nahlédl ven, jestli někdo nestojí přede dveřmi. Nakonec se sešli v hale.

„Co je špatně?“ nadhodila Katrina.

„Nechápu to,“ vrtěl hlavou Chris. „Našel jsem ho, nekecám.“

„Možná mezitím vzal roha,“ soudil Wyatt mírným tónem.

„Zajímalo by mě, co má ksakru za lubem,“ zabručela Katrina.

„Nevadí, však on se zase objeví. Mezitím se můžeme připravit. Rí, postaráš se o ten lektvar?“

Pomalu se rozešli po svých. Katrina si došla pro Knihu a vzala ji s sebou do kuchyně. Než si však stačila připravit ingredience, někdo se jí objevil za zády. Ucítla ho pozdě – nestihla se ani otočit a podívat se vetřelci do tváře, když ji popadl kolem těla a přenesl se s ní.

Ocítla se v podsvětí, v té samé jeskyni, kterou pro ni zařídil Zankou. Na krátký okamžik ji napadlo, že by to mohl být on, ale věděla, že jeho by vycítla mnohem dřív – byla na něj vyladěná a jeho emoce byly

čím dál lidšější. I jeho stisk byl jiný, šetrnější. Kromě toho by ji z jisté profesionální úcty spíš požádal o rozhovor tváří v tvář – věděl, že by mu pravděpodobně vyšla vstříc. Pokud se něco ošklivě nezvrtlo...

Obrátila se a střetla se s typickým démonickým výrazem na tváři démona, kterého právě hledali po celém domě. Byl navlečen do drahého obleku a přehnal to se silnou, dost nepřijemnou kolínskou.

„Na to, abys byl sofistikovaný, potřebuješ víc než předraženou vizáž,“ podotkla. Amoqran se ušklíbl.

„Jsi příliš chytrá, čarodějko,“ přejel jí po tváři čepelí nože. „Už chápu, jak jsi obloudila Zankoua. On si o sobě myslí, že je mozek světa – taková mladá nabroušená kočička mu musela připadat jako výzva.“

„Co máš se Zankouem?“ nadhodila Katrina. Předpokládala, že čím déle budou mluvit, tím větší má šanci, že ji bratři začnou postrádat a přijdou jí na pomoc včas. Takovéhle typy potkávala běžně – jejich mozková kapacita ani nedohlédla do míst, kde končily jejich komplexy méněcennosti, proto se vyžívali v tom, když své oběti mohli okouzlovat svým neutuchajícím důvtipem v naději, že je to vyděsí k smrti.

„Nevyřízené účty,“ zamračil se. „Tvůj přítelíček si nárokuje místo, které patří mě. Netrmácel jsem se celé ty roky temnými uličkami a nezabíjel spoustu uječených kreatur, aby mě vystrnadil ten nadutý surovec. Ale zdá se, že díky tobě je oslabený; nesoustředěný a rozrušený, plný ošklivých lidských *emocí* a zdaleka ne tak silný. Udělala jsi mu ze života peklo a já se teď postarám o to, aby se dlouho netrápil. A možná... že pak budu mít čas i na tebe, čarodějko,“ pousmál se chlípně.

„Taková nabídka se neodmítá,“ řekla smrtelně vážným tónem Katrina, ale v duchu se smíchy popadala za břicho. Casanova!

„Ještě budeš ráda, žes mi ho pomohla odstranit z cesty, až budu vládnout podsvětí,“ zapředl. Máchl paží a odmrštil Katrinu na pohovku. Sykla bolestí a přitiskla si dlaň na ústa. Zatímco si Amoqran překontroloval výzbroj, nejistě posedávala na okraji gauče a pokoušela se ulevit rtu, ze kterého jí na světlé džíny kapala krev. Tak to máte s obyčejnými démony skoro vždycky – jsou příliš tupí na to, aby pochopili, že se vyplatí vyměnit hrubost za jemnější způsoby. Zničehonic se jí docela nelogicky zastesklo po Zankouovi a jeho nestandardní péči o rukojmí.

„Zavolej ho,“ pokynul jí Amoqran. „Vím, že tě uslyší.“ Sám se postavil ke zdi a splynul s ní.

Katrina čekala. Nevydala hlásku a neměla to ani v úmyslu.

„Tak co je?!“ utrl se na ni démon prudce a opět se zhmotnil. „Oněměla jsi?“

„Nezavolám ho,“ sdělila mu klidně. „Nehodlám ho zradit.“ Budu tak jediná ze dvou lidí na světě, co to pro něj jsou ochotni udělat, dodala v duchu hořce.

Amoqran se bleskově rozpřáhl a znovu ji vši silou udeřil. Katrina se skulila na podlahu; zamotala se jí hlava a před očima se na chvíli zatmělo. Stihla se však vzpamatovat dřív, než se nad ní sklonil k další ráně. Vylétla ke stropu jeskyně a kopl ho podpatkem do obličeje. Hlava se mu zvrátila dozadu, ale udržel rovnováhu. Roztáhl ústa do pokřiveného úsměvu.

„Nemysli si, že jsi jediná, kdo dokáže hrát tuhle hru,“ zavrčel a bleskově proti ní vyrazil. Byl lepší, než čekala; ruce a nohy se mu jen míhaly a používal chvaty několika různých bojových umění. Držela se dobře, jistou výhodou jí poskytovala levitace, ale když se mu už poněkolkáté podařilo ji tvrdě zasáhnout, polevila soustředění a démon ji surově popadl za vlasy.

„Zavolej ho,“ zasípal jí do ucha. Katrina lapala po dechu, ale stále se nesebírala Zankouovo jméno ani zašeptat. Neubránila se však tomu, aby na něj úpěnlivě nemyslela a nedoufala, že se jí podaří se z tohohle vykrotit zaživa a zachránit kůži i jemu. Koneckonců to byla ona, kdo ho do těchto potíží dostal, když semínko dobra rozrušilo pevnou skálu jeho démonické síly.

„Čarodějko, ty nevíš, co je pro tebe dobré! Chceš obětovat vlastní život pro *démona*?!“ prskal vztekle Amoqran a mrštil jí vši silou proti zdi. Na okamžik musela ztratit vědomí, protože v další chvíli ji znovu držel za vlasy a chystal se jí hodit ještě jednou.

K tomu se však nedostal, protože se před ním zhmotnil Zankou.

Výraz měl kamenný, ale Katrina pocítila vlnu jeho zlosti. Nechápala dost dobře, kde se tam vzal a odkud věděl, co se děje, ale srdce jí zaplavila neopodstatněná úleva.

„Zankou!“ zvolal potěšeně Amoqran a odhodil Katrinu na podlahu. Mávl rukou a kolem těla se jí stáhly provazy.

„Jak se, ty bídný červe,“ procedil Zankou skrze zařaté zuby, „opovažuješ mě vyzvat tak špinavou metodou? Měl jsi dojem, že když ji zraníš, usnadní ti to práci se mnou?“

„Ne, původně jsem to ani neměl v plánu, ale ta malá mrcha tě odmítala zavolat dobrovolně,“ pokrčil rameny Amoqran, bez špetky studu vůči Zankouovým obviněním.

Zankou střelil očima po Katrině, které se podařilo vytáhnout do sedu a teď se vyčerpaně opírala o zeď. Cítila v proudu jeho hněvu vlnku dojetí. Téměř neznatelně se pousmála a zaznamenala další jemnou změnu v jeho náladě. Rychle se pohledem vrátil zpět ke svému vyzyvateli.

„Ty bastarde,“ zašeptal procítěně.

To, co se dělo pak, byl jednoduše řečeno magický souboj dvou téměř rovnocenných rivalů. Jediné, co Rí pro Zankoua ze své pozice mohla udělat, bylo to, že v pekelném soustředění obracela jakýkoli Amoqranův magický útok proti vysílateli. Dovádělo ho to k zuřivosti, ale ta mu proti Zankouově chladné mysli byla spíš překážkou. Byl velmi silný, ale nakonec se i on vyčerpal a jeho vlastní poslední rána ho zabila.

Zankou se sklonil k Katrině a rozvázal ji. Chytila se jeho podávané ruky a vyhoupla se na nohy. Nestála příliš jistě a musel ji zachytit, když se jí podlomila kolena. Znaveně vydechla.

„Proč to pro mě děláš?“ otázal se tiše, když jí jemně pozvedl bradu a palcem lehce přešel po nezraněné části rtu. Jeho oči se dívaly nezvykle něžně. Katrina polkla.

„Dlužím ti za pobyt v luxusní cele,“ pokrčila rameny. Když se pobaveně zasmál, dodala: „Kromě toho je to moje vina, že tě láska odpojila od silových rezerv zla. Nenesla bych moc dobře, kdyby tě kvůli tomu zabila taková přerostlá veš jako Amoqran.“

Úsměv, který mu vykvetl na rtech, téměř vzápětí zastínila šedá chmura. Katrina cítila, že by se rád poddal lásce, která v něm vypučela, ale ďábel, kterého do něj zaseli před párem set let, byl stále u kormidla a držel ho zpátky, křičel na něj a bičoval ho, aby ho opět přinutil poslouchat. Chápala, jak frustrující pocit to musel být.

„Bez vousů vypadáš mladší,“ podotkla. „Ale líbí se mi to.“
Rozpačtě se jí pokusil upravit roztržený rukáv a pak ustoupil.
„Děkuju,“ hlesla. Mlčky přikývl. Mávl rukou a vyslal ji domů.

„Kde jsi byla? Co se ti proboha stalo?“

Katrina se zhmotnila v hale a zapotácela se. Chytila se za hlavu, která se jí pořád motala. Kolem se seběhli bratři, kteří ji zjevně už postrádali. Odvedli ji ke gauči a Wyatt se nad ní sklonil, aby ji vyhojil.

„Ten... ten démon mě vzal do podsvětí,“ zadržla se. Snažila se rychle vymyslet důvěryhodný příběh co nejvíce založený na faktech, který by ovšem nenasadil bratrům brouka do hlavy, jenž by je vedl k závěrům ohledně vztahu mezi ní a Zankouem. „Pokusil se mě zabít a věděl, že proti mně nemůže použít magickou sílu, ale byl sakra dobrý v bojových uměních. Přišel na něj ale Zankou a zlikvidoval ho.“ Zarazila se, protože netušila, jak historku dokončit – nemohla lhát o tom, že ji poslal domů, protože by už nevysvětlila, jak se odtud dostala sama. „Myslela jsem, že mě na místě zabije, ale místo toho mi pomohl pryč. Zapůsobila jsem na něj tehdy opravdu dobře.“ S pomocí bratrů se vyhoupla na nohy.

„Panejo,“ hvízdal Chris. „Nějak nám změkl, ten starý brach. Neměli bychom ho zničit, dokud je morálně nerozhodný?“

„Chrisi,“ podívala se na něj šokovaně Katrina. „Dohodli jsme se přece, že se mu pokusíme pomoci.“

„Dobrá, dobrá, to byl jen momentální nápad,“ ustoupil o krok vzad.

„Možná ale nebyl úplně od věci,“ ozval se Wyatt. „Od té doby na nás poslal smečku démonů, takže můžeme čekat, že to udělá znova, ne-li přijde na lepší nápad, jak nás sprovodit ze světa.“

„Copak jsi neslyšel? Pomohl mi se dostat domů, místo aby využil toho, že jsem zraněná a oslabená, naservírovaná přímo k podávání. Možná posílá demony, ale sám na nás nezaútočil, pravda? Kdyby to udělal, možná bychom tu teď už nestáli, co myslíš?“

Nastal okamžik ticha, které zdůraznilo Katrinina slova. Bratři evidentně zvažovali své možnosti. Dobře věděli, jak je jejich sestřenice umíněná, a kdyby se demokraticky shodli na něčem, s čím zásadně nesouhlasila, podnikla by něco na vlastní pěst. Nakonec promluvil Wyatt.

„Chápu, že je těžké to vzdát, Rí, ale možná nakonec budeš muset. Neříkám, že není šance, jen... jen bych si rád byl jistý tím, že když se nám jeho záchrana vymkne z rukou, budeš schopná to nechat být a bojovat s námi.“

„Vždyť jsem řekla, že to tak bude,“ pousmála se. „Ale opravdu cítím, že máme velkou šanci. Má v sobě mnoho dobra, ale každý padlý potřebuje lásku a podporu, aby se dokázal znovu vznést. Jestliže tomu nebudeme věřit, nikdy se nám to nepovede...“

Wyatt si po chvilce mlčení zhluboka povzdechl, přitáhl si ji k sobě a objal ji.

„Tak docela nechápu, proč to vlastně děláš,“ zamumlal jí do vlasů, „ale jestliže jsi o tom přesvědčená, podpořím tě. Jen na sebe dávej pozor, ano?“

„To víš, že jo.“ Podívala se na Chrise. Pousmál se a stiskl jí ruku. „Díky,“ vydechla.

Katrina si navzdory svému přesvědčení tváří v tvář bratrům nebyla až tak jistá tím, že všechno to, co pro Zankoua udělala, opravdu zabere. Nezáleželo to jen na něm – mohl se objevit další démon, jehož schopnosti by se pro jednou vyrovnaly jeho ambicím, a sesadit ho z podsvětního trůnu definitivně. Po-

chybovala, že by Zankou projevil přílišnou chuť navrátit se k dobru ze zapomnění, nehledě na to, že od-
tud už by jeho duše jen těžko mohla pokračovat v cyklu znovuzrození.

Věděla, že není dobré ho ponechávat sobě samotnému příliš dlouho, protože jedním z nejlepších pro-
středků ďábla v jeho hlavě jsou pochybnosti a těmi se člověk umí ukousat k smrti, to Katrina dobře znala.
Nechtěla se mu však příliš vnucovat, protože pak by na něj zaútočilo spíš podezření. Nerada by zničila
jakous takous důvěru, kterou v ni měl, když tak usilovně pracovala na tom, aby si ji získala.

Nakonec ale nemusela nic podnikat sama. Toho dne už bylo pozdě večer a Katrina se chystala jít spát.
Česala si vlasy u svého kosmetického stolku a měla v úmyslu si je na spaní zaplést do copů, když se za ní
objevil Zankou. Vypadal, jako když trpěl a těžce přemýšlel, obličej měl potmělý a bez jiskry. Katrina se
v zrcadle střetla s jeho očima a pochopila, že za ní přišel, aby mu pomohla najít sebe samého.

Vstala a obrátila se k němu. Upřel na ni prosebný pohled a několikrát se nadechl, aby něco řekl, ale
nakonec se k tomu nesebral.

„Posaď se,“ pokynula mu tiše Katrina. Zankou popošel a posadil se na okraj její postele. Stoupla si
těsně k němu a přitiskla si jeho hlavu na hrud'. Vděčně ji objal a vydechl. Hladila ho po ramenou, zádech
a ve vlasech a její dlaně se opět neplánovaně rozzářily. Na okamžik se zarazila, ale nezdálo se, že by Zan-
kou chtěl protestovat, jestliže o tom věděl.

Rí se pro sebe usmála. Vnímala jeho emocionální zmatek a chuť ode všeho utéct, ale těšilo ji, že si ja-
ko útočiště vybral ji. Nemusel to říkat, jeho nitro hovořilo jasně: cítil se v její blízkosti jistěji a bezpečněji.
Podvědomě věděl, že u ní najde pochopení a podporu.

Ďábel v jeho mysli zuřivě zápasil s pravdou v jeho srdci a mučil tak svého majitele v jeho postavení
životu nebezpečnou nerozhodností, výčitkami svědomí a pochybnostmi. Nebylo divu, že jeho síla byla
oslabena; nic nemohlo muže zničit tak jistě jako emocionální chaos v jeho vlastním nitru. Nemohlo za to
dobro, na vině byl znovu ten samý parazit, který se živil jeho prázdnotou od chvíle, co byl přinucen stát se
démonem – kdyby se definitivně rozhodl, na které straně chce stát, žádná překážka by mu nebránila vyu-
žívat plnými hrstmi energetický zdroj celého vesmíru. To, co mu stálo v cestě, byl systém lží pěstovaný po
několik staletí.

„Víš, co si myslím, Eyale?“ nadhodila tiše. „Že to, co se v tobě odehrává, není úplně má zásluha. Po-
skytla jsem tvému srdci novou sílu a dodala mu na hlasitosti – jenže podle toho, čemu věřím, si každé
srdce přirozeně volí dobro. A to tvé, Eyale, bylo od začátku plné lásky... já ti to jen připomněla. Nehněvej
se na mě za to. Poslechni své srdce a vyhoď všechny ostatní rádce, protože ti lžou.

Pamatuješ si ještě ten pocit, kdy jsi zabil svého prvního nevinného?“

Zankou mlčky přikývl.

„Jaké to bylo?“

Po chvíli ticha, které využil k uspořádání slov, hlesl:

„Příšerné. Zdálo se mi o tom ještě hodně dlouho – dokud jsem nemusel zabít dalšího. Jako by mě to
rvalo na kusy; měl jsem pocit, že mi někdo probodává vnitřnosti železnou pannou. Pak... to přešlo.“

„Nechtěl jsi to cítit, že? Uzavřel jsi své emoce do nedotknutelného trezoru kdesi uvnitř a nechtěl ses
k nim už vracet, aby to nebolelo.“

„Asi ano,“ uznal. „Ale přiměla jsi mě to cítit znovu...“

„Možná to tak mělo být. Víš, co ti říkala ta bolest?“

Nastala mnohem delší chvíle ticha. Zankou však nakonec přece jen odpověděl.

„Že to, co jsem dělal, bylo špatně,“ zachraptěl. „Nechtěl jsem to dělat. Oni říkali, že je to v pořádku, že tak to má být, je to přirozené a žádané, smysl mého života, můj cíl a úděl. Proč jsem jim věřil?“

„Protože jsi přestal poslouchat své srdce,“ pohladila ho Katrina. „Nevěřil jsi sám sobě, proto jsi byl přístupný jejich lžím. Teď už víš, co je pravda a co ve skutečnosti chceš.“

Nic k tomu nedodal, ale Katrina věděla, že své odpovědi dostal. V jeho nitru už se pomalu rozprostíral klid a jistota. Bouře ustupovala a zanechávala po sobě svěží, čistý vzduch.

Zankou, znovuzrozený Eyal, zvedl hlavu a vzhlédl k ní.

„Teď ale vážně, Rí – proč jsi to pro mě udělala?“

Katrina polkla a zaváhala.

„Má rozhodnutí řídí láska,“ pokrčila rameny. „Nemohla jsem nechat dobrého člověka v tom očistci, kterému démoni říkají domov, protože mě nezabil, i když měl volnou cestu.“

„To není ten hlavní důvod, že ne?“ zeptal se po chvíli. Katrina rozeznala tichou prosbu v jeho hlase a srdce jí roztálo.

„Ne,“ zavrtěla hlavou. Podnikla několik pokusů, jak najít správná slova, ale nedařilo se jí to. Eyal však vyřešil její dilema, když jí jemně prohrábl vlasy a přitáhl si ji k sobě, aby ji políbil. Katrinu udivilo, jak něžné byly jeho pocity. Cítila jen lásku a starost, nikde ani stopy po samčí nadrživosti, což z něj dělalo unikát mezi jejími nápadníky.

„Tebe by byla vážně škoda, kdybys měl zůstat démonem,“ vydechla, když se vymanila z jeho polibku.

„Myslíš si to?“ usmál se nadějně.

„Jsem si tím jistá,“ pohladila ho po tváři.

„Asi bych měl jít,“ řekl nepřesvědčeně a pomalu vstal, stále ji však nepouštěl. „Tvoji bratrance by tě asi nepochválili, kdyby mě tu našli.“

„Oni tu nemají bez klepání co pohledávat,“ prohlásila přísně. „Zůstaň, Eyale. Nemáš přece kam spěchat. Můžeš tu být přes noc. Ve vsi počestnosti,“ pozvedla prst.

„Nic jiného by mě ani nenapadlo,“ dušoval se. Rí se vědoucně pousmála. „No dobře, možná napadlo, ale máma mě vychovala příliš dobře. Když jsem teď tak nečekaně přišel o démonickou bezstarostnost, nějak se vracím k pravidlům, která jsem znal předtím.“

„V tom případě z tebe bude hotový poklad, když je výchova tvé matky už nějaké to století stará.“

„Zůstanu moc rád, jestliže mě tu chceš. Když jsi blízko, svět mi nějak dává smysl. Připomínáš mi, proč se chci vrátit k dobru.“

Katrina zjihla a objala ho. Zabořil jí obličej do vlasů a zhluboka se nadechl.

„Jsem šťastná za tebe, že ses konečně našel...“

„Našel jsem se, až když jsem se ztratil v tobě, Neshamah.“

Nesmrtelná duše

Když se Katrina probudila, Eyal už neležel vedle ní. Na okamžik se vyděsila, posadila se a rozhlédla se po pokoji – objevila ho sedět na parapetu. Věnoval jí úsměv.

„Dobré ráno.“

„Dobré,“ zívla Rí. „Jak ses vyspal?“

„Nikdy se mi nespalo lépe. Jak ty? Byla jsi neklidná.“

Katrina se zarazila.

„Právě jsi řekl, že jsi spal, tak jak můžeš vědět, co jsem dělala já?“ nadhodila pobaveně.

„Jsem vzhůru už dvě hodiny, Neshamah,“ zasmál se. „Zdalo se ti něco ošklivého?“

„Občas mívám... takové zvláštní sny, složené z nesourodých kousíčků děje a spousty emocí,“ vysvětlila. „Myslím, že je to součást mých vidění – ale málokdy přijdu na to, co ty sny znamenají, dřív, než se vyplní.“

„A o čem jsi snila tentokrát?“ zajímal se Eyal, seskočil z okna a posadil se k ní.

Katrina na okamžik ztichla, aby si pokusila vzpomenout na zmíněný sen.

„Bylo to všechno tmavé... viděla jsem záblesky světla, občas namodralých, jindy rudých jako oheň, a pak... cítila jsem bolest. Vlastně... byla dvojího druhu – nejdřív jsem ji cítila na sobě, na těle, jako bych byla zraněná... a pak jsem ji cítila v srdci, trhala mě na kusy... Nakonec všechno zčernalo.“

Eyal se na ni díval zcela vážně.

„To nezní slibně,“ podotkl a vzal ji za ruku.

„Ne vždycky jsou to vidiny budoucna,“ usmála se Katrina konejšivě. „Poslední dobou mám spoustu materiálu k nočním můrám i bez toho.“

Zamyšleně přikývl, ale pak to zřejmě hodil za hlavu a rozzářil se.

„Dáš si snídání?“ mrkl.

„Moc ráda,“ usmála se potěšeně. „Ty vaříš?“

„No... něco takového,“ zasmál se tiše a mávl rukou. Na Katrininých kolenou se objevil zdobený táč s luxusní snídaní a čerstvou růží v malé vázičce. Vydechla okouzlením i smíchem.

„Panejo, tomu říkám servis,“ ocenila. Natáhla se a pohládila ho po tváři. Přivřel oči, pozvedl ruku a na oplátku pohládil hřbet její ruky.

„Musím jít,“ řekl. „Čekal jsem, až se probudíš, abys to věděla.“

„Kam jdeš?“ zbystřela Katrina.

„Zpátky do podsvětí,“ pokrčil rameny. Když viděl její výraz, rychle dodal: „Jenom něco dořešit, posbírat všechno, co pro mě má nějakou cenu, a... víceméně se s tím místem rozloučit. Koneckonců, bylo to pro mě něco jako domov skoro dvě století,“ povzdechl si.

Rí s pochopením přikývla.

„Budu tady. Kdyby ne, určitě víš, jak a kde mě najít.“

Den uběhl celkem normálně, tedy vzhledem k tomu, že musela udržet tajemství, které jako by už chtělo na světlo. Využila ten volný den k vaření – nejprve zhotovila oběd, pak se vrhla na lektvary. Od rána měla nepříjemný pocit a potřebovala se aspoň nějak uklidnit; vaření lektvarů zaměstnávalo ruce i mozek a hotové lahvičky pak sloužily jako zásoba munice pro případ potřeby.

K večeru, když si konečně dala pauzu a sedla si v kuchyni ke stolu, se v místnosti zhmotnil Eyal. Katrina vyskočila.

„Děláš si srandu?“ pyskovala ho tiše. „Co kdyby zrovna vešel jeden z bratrů?“

„Promiň, ale nebyla jsi v pokoji a neměl jsem čas čekat, až tam půjdeš,“ vysypal kvapně. „Poslyš, jsem tu jen na skok, musím se hned vrátit –“

„Jak to?“ zarazila se Katrina.

„Po podsvětí se rozneslo, že jsi zapříčinila různé změny v mém chování, a démoni se logicky dožadují vysvětlení, protože nemají zájem, aby je vedl někdo, kdo hraje za obě strany. Nemůžu říct ne, chci zkusit urovnat situaci, pak bych mohl mít dost času se sebrat a nabýt zpátky nějakou sílu, abych s nimi mohl bojovat jaksi z druhého břehu. Musím jít, odskočil jsem si sem tajně, jen abych ti to řekl. Hlavně si nedělej starosti a kdyby... říkám *kdyby* se mi něco stalo, nechod' tam dolů, protože tam na tebe bude čekat horda dotčených démonů, proti které nemáš šanci.“

Katrina naprázdno otevírala a zavírala ústa, šokovaná jeho slovy.

„Vrátím se, slibuju,“ usmál se konejšivě, ale jeho výraz měl vážné trhliny.

„Ne, nikam nechod',“ vyhrkla konečně. „Neblázni, vždyť tě roztrhají!“ Chytila se za srdce. „Panebože, ten sen...! To muselo být vidění... Ne, ani to nezkoušej, říkám ti –“

Prudce ji políbil, ustoupil a zmizel. Katrina, pohlcená předtuchou, neměla šanci ho zastavit. To, co viděla, byly jen o něco delší a konkrétnější obrazy z jejího snu. Vzpouza démonů – už ta slova nevyvolávala zrovna nejpěknější představy a vidět ji naživo byl otřesný zážitek.

„Ne!“

„Co se děje, Rí?“ ozval se ze zimní zahrady Chrisův hlas, následovaný ustaraným majitelem, a Katrina si uvědomila, že ten výkřik vyšel z jejích vlastních úst. „Něco se stalo? Démon?“

Katrina lapala po dechu v hořčnaté snaze přijít na to, co by měla dělat. Když se chytala Chrisovy paže, ruce se jí třásly.

„Byl tu Eyal,“ přiznala nakonec. Věděla, že by jim to nakonec musela říct, a nyní nastala chvíle, kdy nejspíš bude potřebovat i jejich pomoc. Chris se zamračil.

„Kdo?“ nepochopil.

„Zankou!“

„Cože?! A co se stalo, ublížil ti nějak? Kam zmizel?“

„Chrisi, zkus zpomalit a sledovat tok mých myšlenek,“ zatřásla s ním Katrina. „Víš, jak jsme se dohodli, že se pokusíme zachránit ho před zlem? Povedlo se. Povedlo se, chápeš? Měla jsem před nedávnem další příležitost použít na něj tu svou moc, donutilo ho to přemýšlet a opravdu se změnil. Máš to?“

„Jo, asi jo, ale jak si můžeš být tak jistá, že –“

„To je fuk! Hlavní je to, že teď se kolem něj stahuje smyčka v podsvětí, chtějí, aby jim vysvětlil, co se to s ním děje, ale nakonec ho budou lynčovat. Právě jsem měla vidění, Chrisi, jsem si jistá, že to nedopadne dobře.“

„No fajn, ale co s tím jako máme dělat?“ rozhodil ruce.

„Přece mu pomoci,“ narovnal se Katrina udiveně. „To vidění je důkaz. Možná to není vyloženě nevinný, ale je to muž, který se polepšil, nemůžeme ho nechat, aby ho ty krysy roztrhaly na kousky!“

„Co je to tu za poplach?“ přirtil se do kuchyně Wyatt. Rí to vzdala a zamířila do haly, kde bylo více životního prostoru na bolestné objasňování.

„Rí mi právě řekla, že musíme jít zachraňovat jednoho démona před smečkou jiných,“ informoval cestou Chris.

„Cože?“

„Zankou, Wyatte. Eyal, pamatuješ?“ obrátila se k němu Katrina. Nadechla se a chvíli váhala. „Umím si představit, že mu nevěříte... ale stalo se pár věcí, o kterých jsem vám neřekla. Nemám teď čas něco zdlouhavě vysvětlovat, budete mít příležitost mě ukřivděně vyslyšet, až se vrátíme, ale potřebuju, abyste věřili *mně*. Eyal obrátil, zpytuje svědomí a snaží se vrátit k dobru. Cítím, že je v nitru dobrý a vím, jak tvrdě bojuje se zlem, které v něm bylo pěstováno. Teď ale potřebuje naši pomoc, protože jeho snaha proti němu poštvála jeho bývalý domov – to koneckonců můžete brát jako věrohodný důkaz o jeho změně. Slíbila jsem jemu, ale hlavně sama sobě, že pro něj udělám, co budu moct, a to také hodlám, ale bez vaší pomoci nemám moc šancí. Chci jen, abyste věděli, že jsem o něm do hloubky srdce a duše přesvědčená a je pro mě nemyslitelné, že bych zůstala tady, zatímco on tam dole trpí. Je na vás, jestli vy budete ochotni pomoci mně...“

Oba bratři po proudu jejích slov chvíli mlčeli a občas si vyměnili pohled. Nebylo pro ně lehké vstřebat takové novinky tak rychle. Katrina však vystihla jednu věc, která byla v tento moment klíčová – chystala se do podsvětí tak jako tak. Bratři nemuseli plně chápat její důvody, ale nechat malou sestřenku napospas zdivočelým hordám, to se v rodině prostě nedělalo.

„Veď nás,“ podal jí ruku Wyatt.

„Děkuju,“ vydechla a vděčnost jí z hlasu odkapávala. Popadla bratry za ruce a hluboce se soustředila na Eyala.

Přistáli uprostřed obrovské jeskyně, hned vedle oltáře, který zřejmě v případě potřeby sloužil jako pódium. Stál na něm jakýsi elegantní démon a vyvolával válku Zankouovi. Chris po něm střílel bleskem a shodil ho z oltáře. Pak se s bratrem vrhli do vřavy.

Katrina zatím hledala Eyala. Zdálo se, že tvoří střed skupiny křičících démonů. Z kruhu se blýskalo elektřinou a ohněm, přesně jako to viděla ve snu i v předtuše. Vrhla se na ně a lokty je přiměla uhnout jí z cesty. Eyal, který se dosud držel na nohou, právě padl na kolena, když ho zasáhla další ohnivá koule. Bylo jí jasné, proč se nebrání; pokoušel se zachovat mír a dobro v sobě, aby mohl alespoň odejít se ctí, která byla protikladem samčího dokazování síly.

„Co to děláte?!“ vyjekla Katrina zděšeně. Démon vedle ní, zřejmě příliš zaměstnaný, aby si všiml, ke komu to vlastně mluví, věcně odpověděl:

„Když mu nedáme dost času se zotavit, zaklepe bačkorama,“ zachechtal se a vrhl po něm další střelu. Rí pocítila vlnu vzteku a udeřila ho ze všech sil loktem do žaludku. Když se sehnul, potkal se s jejím kolenem mířícím opačným směrem, načež ho spojenými lokty uhodila do zad. Skácel se na špinavou zem, ale to už se Katrina s bojovným zaryčením „Vy bastardi!“ vrhla do středu k Eyalovi a objala ho.

Soustředila se a sebrala všechnu svou sílu empatie. Nebylo lehké si ve zlomcích vteřin srovnat všechno potřebné a živě si představit, čeho chtěla dosáhnout, ale vyhraněný stav její psychiky to zvládl více než dobře. Všechny střely, které na dvojici v kruhu mířily, se obrátily přesně proti svým majitelům a na místě je zabily. Ještě několik bláhových se pokusilo zaútočit, ale skončili stejně jako jejich předchůdci. Zbytek démonů se vyděsil a nejrychleji zmizeli ti skřípnutí mezi ní a bojujícími bratry.

Katrině to ovšem nestačilo. Když se Eyal vyčerpaně opřel o její rameno, s očima pevně zavřenými a zuby zatnutými, její strach přiložil pod kotel jejího vzteku, který vybublal znova a pomohl jí se napojit na schopnosti zbývajících démonů, kteří ještě optimisticky čelili jejím bratrancům. Soustředila se a obrátila všechno, čím démoni zasypávali bratry, proti vysílatelům. O demony, které tím nezabila, se postarali Wyatt a Chris. Nakonec se jeskyní rozlehlo tíživé ticho.

Eyal těžce oddechoval. Katrina se ho snažila podpírat, ale byl příliš těžký. Pomohla mu si lehnout a položila si jeho hlavu do klína. Pak se podívala se na bratry. Vtom si uvědomila, že jí po tvářích tečou slzy.

„Už tomu věříte?“

Wyatt si k ní klekl a otřel jí obličej hřbetem ruky.

„Musíme odsud pryč, dokud se neobjevili další démoni,“ řekl tiše. Vzal ji za ruku. Chris si k nim dřepel z druhé strany a chytil za rameno Eyala. Takto se všichni vydali domů a zhmotnili se na podlaze v hale.

„Před chvílkou jsem od jednoho démona slyšela něco, z čeho vyvozuju, že má Eyal schopnost regenerace,“ popotáhla Katrina. Hladila ho po vlasech a hořečnatě si ho prohlížela. „Za nějakou dobu by se mohl vyhojit sám. Ale jestli se pletu, může zemřít.“

„Možná se mi podaří mu pomoci,“ soudil Wyatt a namířil na Eyala dlaně. Okamžik se nic nedělo, ale k Katrinině úlevě se mu nakonec ruce rozzářily a po několika vteřinách Eyal otevřel oči.

„Neshamah,“ vydechl, když na ni zaostřil. „Říkal jsem ti, abys tam nechodila. Ale děkuju ti... opět.“ Mokře se usmála a políbila ho, načež mu pomohla vstát. Bratři se vytáhli na nohy současně s nimi a měřili si Eyala ostražitými pohledy.

„Omluv nás,“ stiskla mu Katrina ruku a vzdálila se s bratranci do zimní zahrady. Tam se k ní obrátili a v očekávání na ni upřeli zraky. Rí se nadechla.

„Nečekám, že ho hned přijmete a budete mít rádi. Moc vám děkuju za pomoc; bez vás by touhle dobou mohl být mrtvý. Mrzí mě, že jsem k vám nebyla upřímná od začátku, ale bála jsem se, že... Prostě to pro mě už tak nebylo lehké a nechtěla jsem, abyste mi to rozmlouvali. Teď je to zase jen můj problém a ujišťuju vás, že vás nebudu obtěžovat péčí o Eyala, pokud se nedostanu do nějaké opravdu bezvýchodné situace.“

Wyatt si povzdechl a pousmál se.

„Nemusíš se omlouvat, ani se odkazovat od naší pomoci, Rí,“ vzal ji konejšivě za ruku. „Stačilo mi, co jsem viděl, abych poznal, že ho miluješ. Jestliže v něj máš tak nezlomnou víru, nám nezbude než doufat, že se nezklameš, a všelijak tě podpořit.“

Chris ještě nějakou chvíli mlčel, ale nakonec promluvil.

„Rí, nemůžu ti tvrdit, že mu věřím,“ začal pomalu. „Na to budu potřebovat čas; musí dokázat, že tě je hoden. Ale jedno ti slíbím – jestli tě podrazí, zabiju ho.“ Popošel k ní a objal ji.

„Tak ho pojďme uvítat do rodiny,“ zatvářil se tak kysele, až se Wyatt i Rí zasmáli. Vrátili se do haly, kde se Eyal tiše opíral o zábradlí schodiště. Když se přiblížili, napjatě vzhlédl.

„Byl jsi oficiálně přijat,“ usmála se na něj Katrina a vzala ho za ruku. Po tváři se mu rozlila úleva.

„Máte sestřenku, kterou vám všichni musí závidět,“ prohlásil opatrně směrem k bratrům.

„My víme,“ usmál se Wyatt směrem ke Katrině.

„Koukni, jsme rádi, že si Rí konečně našla někoho k sobě, ale právě proto, že máme na starost její bezpečí a spokojenost, nehodláme dovolit, abys jí ublížil,“ oznámil mu Chris přímo. „Osobně tě budu hlídat jako oko v hlavě a doporučuju ti mít se na pozoru, jestliže v tomhle směru nemáš čistý svědomí. Ale pokud jsou tvoje úmysly opravdu vznešený a upřímný, jsem ochoten tě mít rád jako vlastního bratra.“

„Chris je trochu příkrý, ale můžeš si být jist tím, že to, co říká, myslí smrtelně vážně,“ informovala Katrina Eyal. „Wyatt se snaží mě chápat a nemluvit mi do života, ale ve skutečnosti si dělá ještě větší starosti.“

„Máš mě přečteného,“ přikývl pobaveně.

„Slova jsou málo,“ připustil Eyal, „ale dovolte, abych se k tomu taky přece jen vyjádřil. Cením si toho, že mi dáváte šanci, i když vím, že je to z větší části kvůli Rí.“ Díval se při tom na Katrinu a prsty ji hladil ve vlasech. „Nebyl jsem anděl a vaši rodiče se mnou už měli tu čest, takže si neumím dost dobře představit, že mi kdy budou důvěřovat; ale bez ohledu na to, jestli mě jako rodina přijmete, nebo ne, můj osud závisí na víře Rí, protože jen ta mě dovedla až sem. Dokud ve mně věří ona, snesu cokoli.“

Bratři uznale pokývali hlavami a Katrina ho obdařila obdivným pohledem.

„Myslíš to vážně?“ otázala se tiše. Podíval se jí do očí.

„Co si myslíš ty, Neshamah?“

Usmála se. „Už nějakou chvíli vím, že to takhle cítíš. Ale zní to jinak, když se to vysloví nahlas.“

„A možná je ještě něco, co chceš slyšet, přestože to víš?“ nadhodil s mírným úsměvem.

„My vás opustíme,“ vložil se jim do hovoru jemně Wyatt a odvedl bratra do kuchyně. Katrina se na okamžik zamyslela.

„Možná bys něco měl slyšet i ty, právě proto, že to nemůžeš zjistit stejným způsobem jako já...“

„Je pravda, že už mě napadlo, jestli to není pouhá domýšlivost,“ zadíval se Eyal do stropu, „ale protože jsi nejednou riskovala život pro mou záchranu, nabízejí se mi jen dvě vysvětlení.“

„A když vypneš mozek a zaposloucháš se do hlasu svého srdce,“ nadzvedla Katrina jedno obočí, „kte-
rá z těch možností je správná?“

Eyal se usmál a políbil ji.

„Miluju tě,“ zašeptal. Rí se nadechla a nitro jí zaplavil hřejivý pocit.

„Taky tě miluju,“ oplatila mu.

„V tom případě jsem to uhodl...“

I cesta je cíl

Eyal byl dočasně ubytován v Katrinině pokoji, neboť mimo podsvětí neměl kam jít. Ze zvědavosti a nostalgie se sice byli podívat na místě, kde stával dům jeho matky, ale už v něm dvě století bydlela jiná rodina. Eyal se hlavy rodiny – babičky – nenápadně poptal, co se stalo s původními majiteli; ukázalo se, že od chvíle, kdy zemřela jeho matka a on byl vzat do podsvětí, se tu ani jednou neobjevili strážci zákona, aby zjistili, co se stalo. Na pohřeb prý vybralo susedství a vzdálenější rodinní příslušníci a tím to skončilo. Rí cítila, že to Eyala proti jeho vůli zbolelo.

Zašli spolu na matriku, aby se pokusili objevit něco víc, ale jediné záznamy o rodině Scheinberg končily smrtí Rivky; jako příčinu uvedli srdeční selhání. Eyal nad tím suše poznamenal, že jeho matka měla srdce jako zvon. O něm se v archívech hovořilo jako o zmizelém a na konci úzkého řádku bylo připsáno jen to, že úmrtní list byl vystaven po roce pohřevování, tedy 1839.

„Na co mimochodem lidi potřebují být označkováni a založeni do složek?“ nadhodil, když si na zlepšení nálady na jednom z náměstí ve Frankfurtu koupili zmrzlinu. Stáli na mostu, opírali se o zábradlí a dívali se do vody.

„To je způsob, jakým ti, co jsou tak nahoře, že nejsou vidět, ovládají všechny pod sebou,“ odvětila Katrina věčně. „Když máš tolik oveček, ze kterých šlechtíš zeleninu, ždímeš peníze a které nutíš, aby se žraly navzájem, musíš o tom mít přehled. A ti otroci, kteří mají pocit, že mají moc a kontrolu, navíc sladí život těm ostatním otrokům, jinými slovy se tenhle absurdní, vykonstruovaný systém řídí sám a sype těm nahoře do klína prachy.“

Eyal chvíli mlčel a vstřebával její slova.

„Takhle to funguje?“ tázal se udiveně. „Tomu se mi nechce věřit. Myslel jsem, že tady nahoře platí lepší zákony než v podsvětí, ale zdá se, že je to spíš naopak. A to s tím lidé nic nedělají?“

„Nedělají, protože o tom skoro nikdo neví. Jsou tak dobře ochočení, že si to užívají a považují to za normální, přirozené, nebo dokonce žádané. Ty jejich obojky a vodítka jim přirostly k srdci a bez nich se necítí bezpečně. Ale věř mi, jakmile se z té noční můry probudí dost lidí, což bude už brzy, všechno to spadne na hlavu právě oněm skrytým pasákům, protože dál už ten výmysl zvaný ekonomika táhnout nemůžou – lidé už toho všeho mají pokrk a stále častěji hledají cestu ven. Díky zákonitostem, jaké vymysleli sami tvůrci tohoto nesmyslného monstra, se za chvíli položí samo.“

„Zní to přesvědčeně,“ pousmál se Eyal. „Doufám, že máš pravdu, Neshamah. Jak jsi to právě popsala, neznělo dvakrát lákavě.“

„Mi povídej,“ povzdechla si Rí. „Umíš si představit skupinku lidí, kterým je úplně jedno, kolik utrpení způsobují ostatnímu světu, všemu živému i celé planetě, jen proto, aby se sami měli jako prasata v žitě? Jak s tím můžou žít? Vždyť se jim ty drahé ústřice musí pokaždé vinou vzpříčit v krku.“

„Znám spoustu lidí, kteří žijí podobně a užívají si to,“ podotkl nečekaně tiše Eyal. Katrina na něj vrhla odhadující pohled. Cítila z něj znovu lítost a výčitky svědomí, o kterých doufala, že už utichly.

„Démoni jsou oproti těm, kteří řídí svět lidí, naprosto neškodní, opravdu,“ stiskla mu paži. „Smrt je jen nový začátek a každá bolest po čase utichne, zatímco tihle svolávají na svět apokalypsu tím, že vymý-

vají mozky, rozdělují to, co patří k sobě, a různými zdánlivě nevinnými způsoby degenerují celou populaci. Démoni na rozdíl od nich se aspoň *netváří*, že chtějí pomoci.“

„To mi zní, jako by to byli Avataři,“ nadhodil Eyal.

„Jo, to už mě taky napadlo, ale myslím, že nemusíme chodit tak daleko. Tihle bastardi jsou obyčejní smrtelníci, vychovávají děti, čtou jim pohádky a krmí je bonbony, zatímco způsobují, že statisíce podobných dětí všude po světě umírá hlady nebo při válce. Je to... *neuvěřitelné*.“

Eyal hodil do úst zbytek kornoutku a přitáhl si ji k sobě.

„Vidím, že kdybys mohla, zachránila bys celý svět,“ usmál se a v hlase mu zněla pýcha.

„Asi jo,“ uchechtla se. „Ale se světem máš ten problém, že by se té záchraně bránil zuby nehty. Lidi musí sami pochopit, pak nebudou potřebovat zachránit. To jediné, co by jim mohlo pomoci, je pořádná herda do hlavy, aby se jim rozsvítilo...“

Eyal se rozesmál. Katrina ho pozorovala se spokojeným úsměvem. Měl ohromný potenciál a ona dělala všechno proto, aby ho využil pro dobrou věc – pomohl sám sobě ke klidu v duši. Bylo krásné vidět momenty, které dokazovaly, že se daří.

„Eyale, tvá matka říkala, že jste doma mluvili hebrejsky,“ nakousla opatrně.

„Chceš vědět, jestli to ještě umím?“ mrkl na ni. „Jistě, v podsvětí jsem dokonce jednu chvíli patřil do skupiny démonů, kteří se zasazovali o vznik Izraele, všichni se z principu bavili hebrejsky. Ale umím i německy, protože se tu nedalo dost dobře žít bez toho, aby ses nepotřebovala domlouvat s místními Němci. Anglicky jsem se učil víceméně za pochodu, když jsem začal pracovat pro Zdroje. Líbí se mi britská a snažil jsem se udržet si ji, ale strašně snadno chytám přízvuk.“

„To znám, já taky,“ smála se Katrina. „Od malička ráda sleduju britské filmy a seriály a nejradši poslouchám britské zpěváky, ten přízvuk jsem si natrénovala dávno, ale tady mezi našima se tím moc mluvit nedá, každý se hned ptá, odkud jsi. Když mi bylo patnáct, byla jsem na prázdninách v Newcastlu a za tři týdny mezi místními jsem mluvila jako rodačka. Hrozně ráda cestuju, ale sama se nedokážu přenášet, takže jsem vždycky musela nejdřív přemluvit rodiče, nebo aspoň tátu, aby mě někam vzal.“

„Já tě vezmu, kam budeš chtít,“ pohladil ji Eyal po tváři. „Sám mám pár míst, kam bych se sám rád podíval...“

„Už se těším,“ culila se Rí. Povzdechla si. „Ale o co jsem tě to chtěla... Jo, už vím, chtěla jsem se naučit hebrejsky.“

„Není problém, Neshamah. Máme na všechno spoustu času.“

„Vy jste byli za Anglánama?“ nadhodil udiveně Chris, když se Eyal s Katrinou vesele štěbetající zhmotnili v hale.

„Ne, zlato, jenom jsme každý v tom druhém našli osobu, s níž se můžeme cvičit v přízvuku,“ vyplázla na něj Katrina jazyk a zahihňala se.

„No prima, zase se mě lidi budou ptát, odkud je moje vlastní sestřenice,“ zakřenil se Chris.

„Tak jim řekni, že jsem z Jupitera,“ mávla bezstarostně rukou.

„Jestli tě uvidí v téhle náladě, možná mi i uvěří,“ zahýbal obočím.

Někdo však musel informovat zbytek rodiny o tom, že v jejich domě a s jejich dcerou a neteří žije bývalý démon, se kterým kdysi bojovali. Pro Katrinu to byly krušné chvíle namáhavého vysvětlování, které absolvovala, zatímco bránila Eyala vlastním tělem především před matkou a tetami. Tvrdila, že by snad měla vědět nejlépe, co je Eyal zač, stejně jako její matka-empatička, ale jejich argumentem stále zůstávalo, že se mu nějak podařilo ji obalamutit. Přirozeně se ošklivě pohádali, ale čím déle Katrina sveřepě trvala na svém, tím mírněji a nepřesvědčeněji se snažili dokázat, že se mýlí. Když nakonec prohlásila, že jestli mu nenechají alespoň trochu času a prostoru se ukázat v nejlepší světlo, odejde z domu s ním, protože ho nehodlá opustit, rodina konečně svorně umlkla, a přestože se na Eyala dál dívali podezřívavě a nevráživě, opravdu ustoupili a rozhodli se, že mu dají šanci.

„Ti mě tedy opravdu nenávidíš,“ povzdechl si, když se Katrina rozloučila s většinou příbuzných a vyprovodila je. Znělo to téměř vyrovnaně, ale ona věděla, že ho to mrzí.

„Ale ne,“ zavrtěla hlavou. „Nenávist je něco, co se dá pěstovat vůči tyranům a bývalým milencům; sestry nikdy neměly k démonům jako takovým tak silný vztah, aby je mohly nenávidět. Považují tě za nebezpečného zrádce, bojí se tě a bojí se také o mě, ale jestliže jim nedáš důvod, brzy se to uklidní. Nevím, jestli ti vůbec kdy začnou věřit, ale rozhodně už tě nechají na pokoji,“ prorokovala. „Kromě toho tu nebydlíš a nemusíš se s nimi potkávat – jen Wyatt a Chris se museli rozhodnout rychle, jestli budou pod střechem trpět démona.“

Eyal se na okamžik zamyslel a pak se tiše uchechtl.

„Bál jsem se v životě mnoha věcí, přednostně toho, že mě někdo zničí, ale netušil jsem, že se jednoho dne budu bát rodiny, jejíž členem se chci stát. A ještě jsem se cítil jako ukázkový blbec, když mě musela bránit žena, kterou bych měl ochraňovat já. Kam to věci spějí?“

„K dobrému, Eyale,“ pousmála se Katrina a zavěsila se do něj. „Ať tak nebo onak – vždycky spějí k dobrému... A promiň, nechtěla jsem ti ubírat na síle a hrůzostrašnosti,“ rýpla si vesele, „ale kdybych nestála v cestě, pustili by se do tebe všichni najednou, a nevím, jestli bys ustál takový nápor, bez ohledu na to, jak jsi mocný a přesvědčený.“

Políbil ji. „Já ti to nemám za zlé,“ ujišťoval ji. „Když si odmyslím, že jsi moje něžná polovička, je moc dobrý pocit mít někoho, kdo stojí na mé straně i přesto, že tím vyvolává rozmišky v rodině. Něco takového pro mě už dlouho nikdo neudělal.“ Zadíval se na ni. „Myslela jsi to vážně? To, jak jsi říkala o tom odchodu z domova?“

Katrina si povzdechla a přikývla. „Nehodlám tě opustit – i kdyby nešlo o lásku, mám tě za svou zodpovědnost, nemohla bych tě nechat, aby sis šel a zase někde upadl do temnot. Nepočítala jsem s tím, že by mě rodina nechala,“ přiznala, „ale kdyby to bylo nutné, opravdu bych šla, Meleğim. Nějak už bychom to spolu zvládli.“

Eyal dělal pokroky. Společně s Katrinou přišel na to, co mu jde a co ho baví mimo magii, a začal se tomu věnovat. Celkem přirozeně si uchoval zálibu v bojových uměních, ale Katrině se podařilo ho přemluvit, aby s ní trošku tančil, což mu šlo docela dobře. Objevil své staré, po dlouhou dobu zvrácené na-

dání porozumět lidem, chápat je a cítit s nimi – kdykoli tedy v tomto duchu promluvil na bratry nebo případnou rodinnou návštěvu, setkával se s obdivnými, nebo častěji podezřívavými pohledy, ale všeobecně díky tomu byl stále lépe přijímán. Rád četl, cokoli mu přišlo pod ruku, a projevoval ochotu se učit čemukoli, co ho zaujalo; učil také Katrinu – hebrejsky, jak ho o to žádala.

Důvěra rodiny v Eyala nabyla jakési definitivní platnosti, když během střetů s nebezpečným klanem démonů náhodou sáhl na Knihu a ona se nebránila – což se nestalo ani Coleovi v jeho nejlepších antidémonických dnech. Od té doby si už členové rodiny nedovolili trousit vtípky na jeho účet a skutečně ho vzali mezi sebe.

Když konečně byly překonány největší překážky, požádal Eyal Katrinu o ruku. Přijala, ale nebyl uskutečněn oficiální sňatek, protože nechtěla vstupovat do něčeho tak povrchního a obchodního, jako byla manželská smlouva; v cestě jim také stálo to, že na Eyalovo jméno byl vystaven úmrtní list před dvěma sty lety a jiné doklady neměl – a po důvěrném seznámení s byrokratickým systémem ani mít nechtěl. Vstoupili do posvátného svazku za pomoci Eyalovy matky a ducha Katrininy babičky, které je spojily napůl židovským, napůl křesťanským starodávným obřadem.

Jak se říká, žili pravděpodobně šťastně a možná jsou šťastni dosud – ale nechme jim také trochu soukromí. Možná jejich příběh nedopadl tak, jak byste si přáli, nechci vám tedy kazit požitek ze sladkého konce. Ať si žijí, jak je jim přáno.

Story by Anna Koroleva © 2012

Charmed characters © Warner Brothers Television Network & Constance M. Burge

